

De Rotterdamsche Droogdok Mij. jubileert. — Dr. Willem Royaards gehuldigd. — Auguste Rodin. — Keizerin Charlotte †. — De rit met den proeftrein. — Het Heidelberger slot. — Goederentrein tusschen Dordrecht en Feijenoord ontspoord. — Een Rembrandt ontdekt.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 30 (4) 14DE JAARGANG
26 Jan. 1927

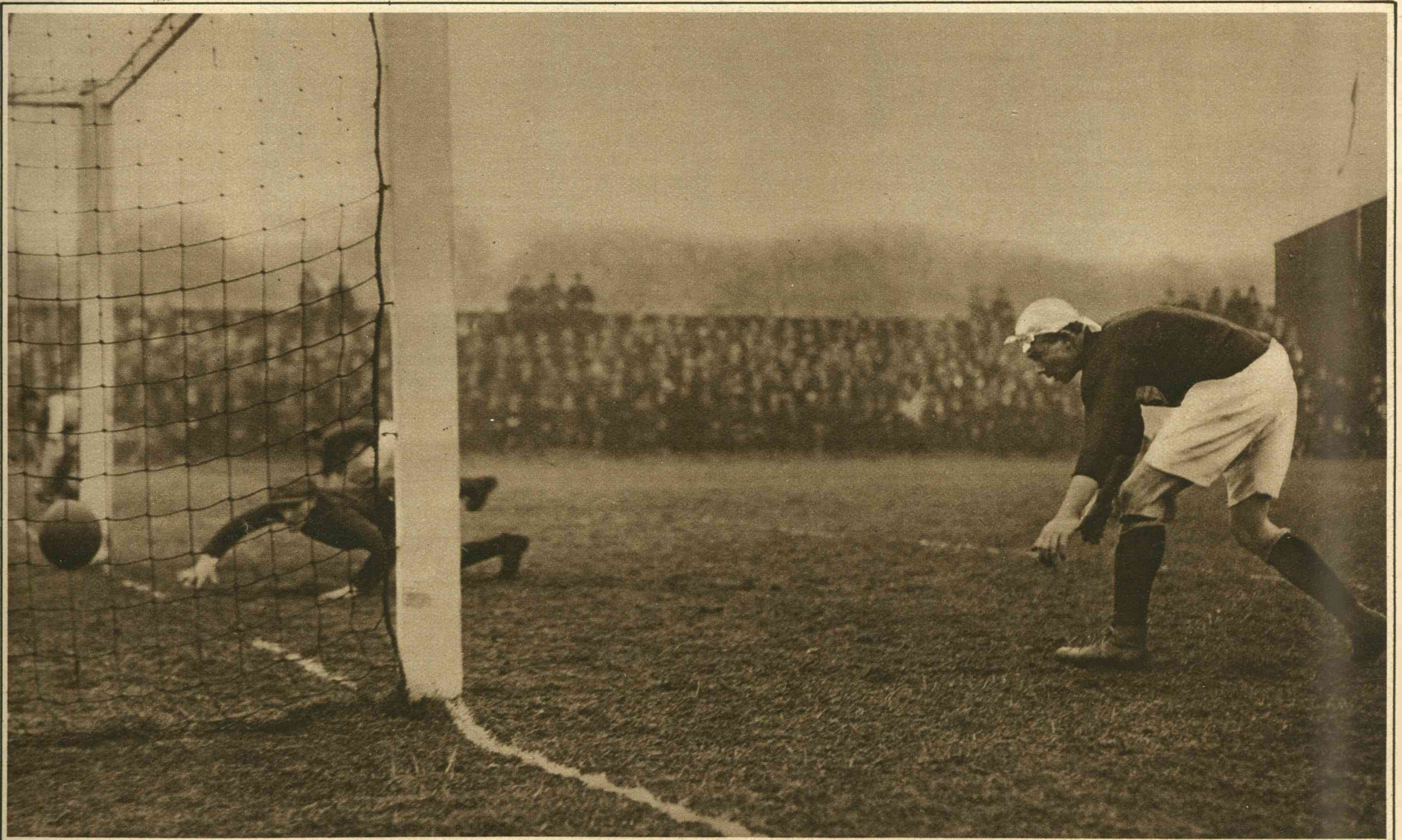
A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f2.25. Franco per post f2.50
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week

STORMVOGELS—AJAX 1—2



Zondag 1.1. had te Ymuiden de ontmoeting plaats tusschen de twee kampioens-candidaten Stormvogels en Ajax. De laatstgenoemde club wist na een vinnigen strijd dezen voor haar zeer belangrijken wedstrijd met 2—1 te winnen. Onze door onzen eigen fotograaf gemaakte foto's geven, links: de doelman van de Stormvogels in het gedrang. Rechts: een spannend oogenblik voor het Ajax-doel.



Hamel plaatst voor Ajax het eerste doelpunt.

BLOEMEN

DOOR JOH. W. BROEDELET

Ze verweet 't zich ten eeuwigen dage : zij was er de schuld van.

Waarom kon ze haar snibbigheid ook niet beter bedwingen? Had ze niet 'n echt lieven jongen aan 'm? Zoo goeig als hij was en zacht en mee-gaand! En nu was 't uit, voor goed. Huilen kon ze, huilen! En dat bittere zelfverwijt, dat maar knaagde! 't Was afschuwelijk!

Voor den derden keer was 't afgeraakt en ze voelde, dat 't nu ernst was. De eerste maal had zij klakkeloos 'r geluk vergooid, had ze hem, in 'n baloorige bui, eigenlijk zonder reden de bons gegeven. Wat had ze toen in angst gezeten, dat hij niet meer zou terugkomen! Gelukkig echter had hij 't niet te boos opgenomen en was alles weer goed geworden.

Daarna had hij 't eens uitgemaakt, wanhopig om haar veranderlijk humeur, waaraan hij nooit enig houvast had. Ook dat was slechts van korten duur geweest. Nu echter vreesde ze, dat ze voor 'n verloren zaak stond. Nadat ze telkens en telkens de uren, welke hij met haar doorbracht, bijkans moedwillig door haar onberekenbaar gedrag bedorven had, was hij in 'n woede uitgebarsten zóó hevig, dat ze er doodelijk van geschrikt was. Hij had vreeselijke dingen tegen haar gezegd, niet om aan te hooren, en was daarop weg-gelopen, zonder één woord, dat nog op 'n weerzien in de toekomst wees. En hij was ook niet teruggekomen, zelfs vandaag niet op haar verjaardag!

Stil en bleek zat ze voor zich te kijken. Wat moest ze aan alle bezoekers vertellen? Want niemand had ze er nog iets van gezegd. Ze hóópte immers nog! Ja, zolang hij haar niet afschreef of op andere wijze duidelijk liet blijken, dat het tusschen hen uit was, bleef ze in 'm gelooven.

Alleen, dat geloof werd met den dag flauwer. En ja, als Henk zelfs vandaag niet kwam, niets van zich liet hooren, dan . . . dan . . . Af-schuwelijk, ze moest er niet aan denken!

„Wat ellendig voor Fien, hè, dat Henk niet goed is,” hoorde ze tante Jo, die ze maar iets hadden wijsge-maakt, tegen de visite zeggen.

„Nu, je kunt 't ook wel aan 'r merken: ze zegt zoo weinig,” plaagde er één, 'n mallig wicht, dat tot 'r onuitsprekelijke spijt zelf heelemaal geen Henk had en zich gichelend verslikte aan 'n koekje.

„Je zult zien, straks staat-ie op eens voor je!” voorspelde oom Hein, die er zich, goeiege dikkerd die hij was, zelfs 'n weinig bij opwond. „Dat houdt-ie immers niet uit, op je jaardag! Ik ben óók verliefd geweest, alsjeblijft!”

„Hoor hèm us!” schamperde tante Jo, „alsof-ie daar nog wat van weet!”

„Oud mal gaat boven al,” klonk 't ergens in 'n hoek, waar meneer Van Dijssel zat, die altijd zulke „echte” dingen zei! „Ja, op mij slaat 't niet, hoor, want ik kom pas kijken.”

En omdat deze vriend van de familie al diep in de zestig was en 't dus 'n komiekigheidje van 'm moest zijn, lachten alle aanwezigen, de een met 'n uitbarsting, de ander krakerig, 'n derde met 'n gillette. En neef Bram, die op de protectie van meneer Van Dijssel rekende voor 'n baantje, waarnaar hij solliciteerde, baste boven alles uit: „Die is goed, haha, die is goed!”

En Fien moest mee glimlachen en wat er gezegd en gedaan werd aardig vinden en niets van 'r innerlijke onrust, van 'r wanhoop laten blijken! O, als ze eens wisten, hoe ze gemarteld werd! Dan verliet de visite wel haastig den feestelijk geblonden salon! Bloemen, ja, maar niet van hem! Ook brieven, kaartjes, cadeautjes, maar niet van hem! O, hoe zou ze er alles voor geven, als er maar iets, iets was van Henk!

Moeder keek 'r nu en dan tersluiks aan. Die wist. Maar bij háár zou ze niet veel medelijden vinden. Moeder had

'r dikwijls gewaarschuwd en nu 't was uitgekomen, zooals ze voorzien had, stond ze niet aan haar dochters zij. Het was alles Fien's eigen schuld en die moest ze dan nu ook maar dragen. Fien voelde, begreep, dat die gedachten bij 'r moeder omgingen en dat maakte 'r nog eenzamer. O, en later kwamen natuurlijk de verwijten, dat zij, die toch heusch niet zoo heel jong meer was en . . . (o, dat beledigde zoo schrijnend!) niet zoo bijzonder knap, haar kans zoo roekeloos vergooid had. Als dochter van 'n weduwe in betrekkelijk bekrómpen omstandigheden had je aan te nemen wat zich voordeed. En Henk, die goeie, lieve, brave Henk, was waarachtig niet de eerste de beste!

O, Henk, kwam-ie nu maar! Maar 't werd drie uur, vier uur, half vijf . . . Er werd gebeld! O, dat was de post. Nee, nee, ze ging zelf kijken! Je wist nooit!

„Van hèm!” gichelde 't malle wicht weer. „Dat is hier zeker bij elke bestelling wat, hè?”

„Ja, ze hebben hier voor de straat zelfs 'n extra post-

noot zou ze weer leelijk tegen 'm zijn. Dat beloofde ze heilig!

„Ze danst er bijna van,” merkte tante Jo vriendelijkjes op.

„Ja, ja,” glunderde meneer van Dijssel, „toen ik 'n jong meisje was . . .”

„Ha-ha-ha, die is goed!” brulde neef Bram nu. Hij zou de betrekking hebben, 't koste wat 't wilde!

Doch dit alles hinderde Fien nu niets meer. Ze was blij, ze was gelukkig! En met 'n lach en met 'n snik viel ze moeder om den hals, die er ineens opgekikkerd van uitzag. Die Henk, die beste, lieve jongen! Nu, Fien had 'n lesje gehad! Dat zou ze wel niet gauw vergeten!

Het eten stond op tafel. Er waren geen gasten. Natuurlijk, nu Henk er niet was! Maar z'n bloemen waren er! Die prijkten in de mooiste vaas op den schoorsteen, de heerlijke, donkerroode rozen, die geurden als 'n belofte. O, wanneer kwam hij nu zèlf? Fien kon niet langer wachten.

Toen — de soep was net opgediend — werd er wéér gebeld. Fien trilde van de zenuwen, wou opspringen. Doch moeder gebod: „Blijf zitten, kind!” En zachter, als dorst ze 't bijna niet zeggen: „Mischien is 't niets.”

En ze wáchtten beiden, moeder en dochter.

Daar vertoonde Toosje zich, die had opengedaan. En 't kind zei, zonder in 't minst, te beseffen, wat ze daar voor illusies aan rijk geluk brak: „'t Jongetje van den bloemwinkel, mevrouw. Hij komp om de roze.”

„Wat?” vroeg moeder, die nog niet begreep. Maar om Fiens hart werd 't al zoo wee, zóó wee!

„Hij had ze verkeerd gebrocht,” boodschapte Toosje verder over. „Hij most op 102 zijn. 't Is hier 106.”

„O,” zei moeder, anders niets. En ze stond op, liep langzaam naar de rozen, haalde die uit de mooiste vaas en gaf ze aan Toosje.

„Dank u, jewel,” zei Toosje, uit gewoonte. En ze verdween uit de kamer.

Moeder zette zich weer aan tafel, maar dacht niet aan de soep, keek strak voor zich. Fien begon hartstochtelijk te huilen.

Het Weerzien

door

Amy Vorstman-TenHave

„Zeg, wat heb jij?” riep de kleine blonde Lucy uit, toen zij dien morgen als naar gewoonte een kopje koffie kwam halen bij haar buurvrouw. De donkere, statige Ina en het mollige, kleine doktersvrouwtje waren in korten tijd harts-vriendinnen geworden.

Toen dokter Berg met zijn jonge vrouw in het zonnige huis in het nieuwe stadsge-deelte ging wonen, had Lucy aanstonds geklaagd over het

gemis aan gezelligen omgang.

Toen kort daarop het groote hoekhuis naast hen bewoond werd en er al spoedig een groot geschilderd bord in den tuin geplaatst werd met „Pension” erop, toen had Lucy haar tong uitgestoken. „Ajakkes!” had ze gepruild, „wat heb je daar nu aan!”

Maar nu zou ze het pension voor geen geld willen missen. Door een toeval had zij kennis gemaakt met Ina de Ridder. Ina had in de rechten gestudeerd, was tien jaren ouder dan Lucy en een zeer zelfstandige, onafhankelijke persoonlijkheid.

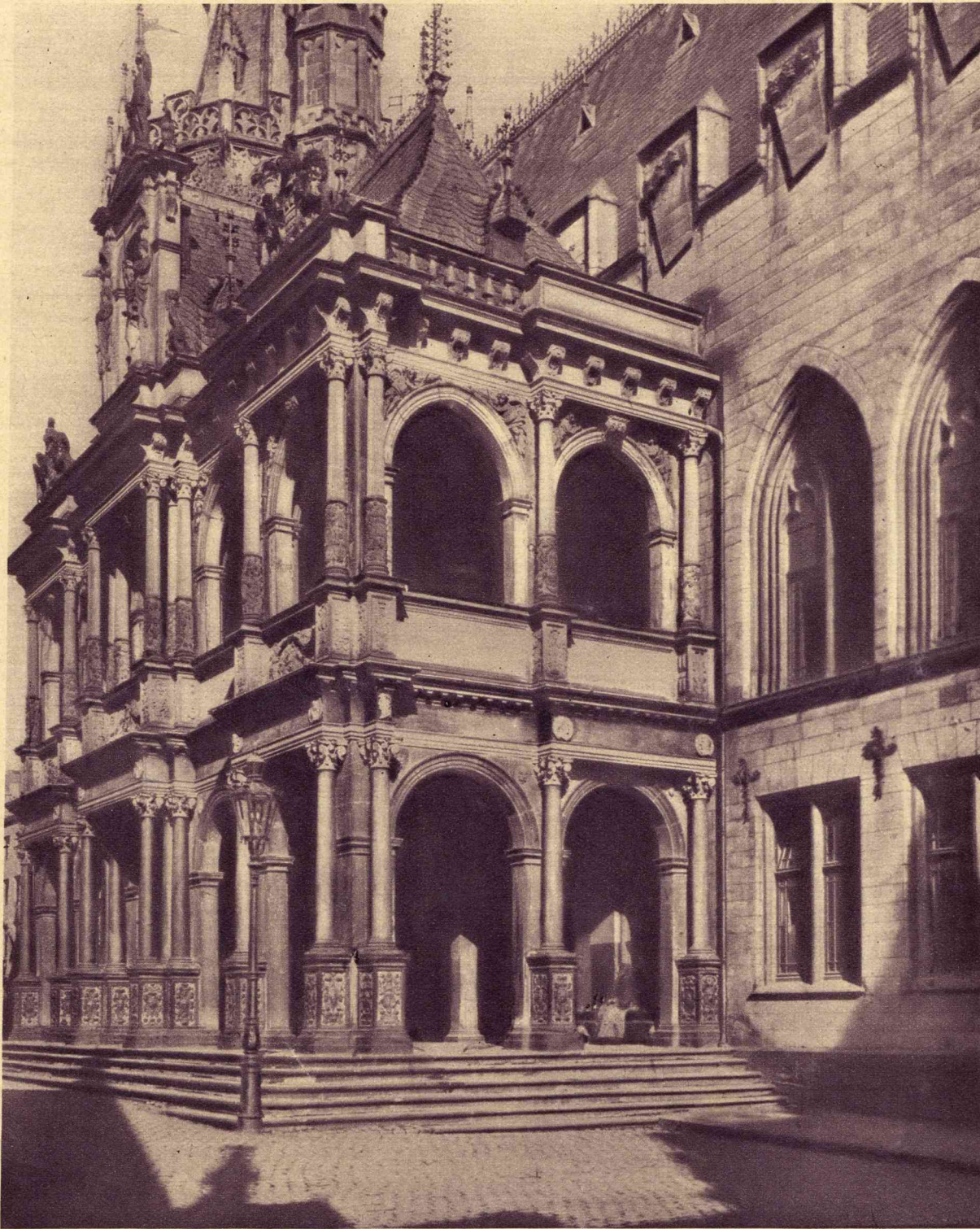
Er was al gauw een groote en innige vriendschap tusschen hen beiden ontstaan.

Lucy zag in onafgebroken, onverdeelde bewondering tot Ina op, terwijl deze van haar kant een diepe genegenheid koesterde voor het kleine, blonde vrouwtje met haar aanhalinge maniertjes.

„Jij bent mijn zuster, hoor!” kon Lucy met grappigen ernst verklaren en zuchtend liet zij er dan op volgen: „ik heb nooit iets anders gehad dan broers. . . .”

„En een vader en een moeder, die je beiden op de handen droegen. . . .” vulde Ina dan aan.

„Ik heb heelemaal nooit iets gehad. . . .” had zij zich eens bitter laten ontvallen. Lucy wist, dat zij als wees bij een oude,



En schitterend staaltje van bouwkunst: het fraaie portaal van het Raadhuis te Keulen.

„loopert moeten benoemen,” zei meneer Van Dijssel gewichtig. Dit vonden de anderen niet zoo erg aardig, zoodat er maar matig om gelach-kraakt en gebulderd werd. Alleen heel achteraan, omdat 't wat laat tot 'm doordrong, baste neef Bram weer: „Ha-ha-ha, ha-ha-ha!” 't Was niet makkelijk om aan 'n baantje te komen!

Maar de post bracht ditmaal enkel 'n prospectus van ziekte-verzekering of zoo iets. Diep teleurgesteld ging Fien weer zitten.

Toen, nog geen kwartier daarna — 'n deel van de visite was gelukkig al opgestapt — kwam de verrassing. Andermaal ging de bel. Fien had echter de kracht zich te bedwingen. Na even wachten bracht Toos, het meisje voor halve dagen, dat op dezen feestdag natuurlijk langer bleef, bloemen binnen, 'n verrukkelijken tuil heerlijk geurende, donkerroode rozen. Fien kreeg er 'n blos van. Voor haar? Bevend nam ze het prachtige bouquet aan. Er was géén kaartje bij. O, nu hoefde ze niet langer te twijfelen! Ze waren van hèm! Rode rozen, dat waren altijd *zijn* bloemen! „Van Henk, van Henk!” juichte 't in haar. Dat was 'n fijne manier van 'm om 't goed te maken! En vanavond — ja, misschien straks! — kwam hij zelf! Zalig! O, wat zou ze 'm om vergeving vragen. En nooit, nooit,

knorrige tante was opgevoed. — Geen gelegenheid liet zij voorbij gaan om de vriendin met kleine attenties en hartelijkheden te overstelpen; het was een behoefte voor hare aanhankelijke natuur om de andere iets van het gemis, dat zij vaak voelde, te vergoeden.

„Verwen me toch niet zoo!” kon Ina kwasi boos uitvalen, doch diep in haar hart wist zij heel goed, dat zij de demonstratieve, uitbundige vriendschap, die een warmen zonneshijn in haar leven had gebracht, niet zou kunnen missen.

Toen Lucy dien morgen als naar gewoonte als een wervelwind in de keurige kamer van Ina binnenstoof, zag zij dadelijk, dat er iets aan haperde.

„Wat is er?” drong ze liefhartelijk aan, en toen ze zag, hoe Ina met moeite haar tranen bedwong, sloeg ze spontaan haar armen om Ina's hals. „Zeg het dan maar... is het zó erg...? kan je... kan je het niet zeggen?”

Tot haar groote ontsteltenis legde Ina het donkere hoofd op haar armen en brak in hartstochtelijk schreien uit.

Het verdriet van sterke naturen heeft een onweerstaanbaren invloed op anderen.

Dikke tranen drupten uit Lucy's blauwe kinderoogen en weldra snikte zij dapper mee.

Plotseling stond Ina met een resoluut gebaar op, energiek wierp zij heur hoofd naar achteren.

„Kom!” sprak ze.

Dit was iets eigens van Ina, dat als het ware tastbaar van zich afschudden van hetgeen haar beklemde, dat Lucy ook hiervan terstond den invloed onderging. „W-wat is er eigenlijk...?” haperde zij, terwijl zij met een kanten vodje haar oogen uitwreef.

Ina had haar zelfbeheersching teruggevonden.

„Wim komt terug...” sprak zij toonloos.

„Wim?” vroeg Lucy, „waar... waar je... waarmee je geëngageerd was?”

Ina knikte.

„Alleen of met z'n vrouw?” vroeg Lucy snel.

„Z'n vrouw is dood...” antwoordde Ina dof. „Ik heb een brief van tante Marie gehad, haar dochter Suze, die onderwijzeres was in Indië, heeft de terugreis met... met hem gemaakt... Zijn... zijn vrouw kon niet tegen het klimaat. Ze zouden toen repatriëren, maar een dag voor ze aan boord gingen... toen... toen stierf ze... Dat schijnt nu al weer meer dan een jaar geleden te zijn...”

„Nou, daar hoef jij toch niet om te huilen...!” riep Lucy uit. „Als... als hij...”

Met een enkel handgebaar legde Ina haar het zwijgen op. Een donkerrood overtrok haar gelaat.

„Ik weet, wat je zeggen wilt...” sprak ze kalm. „Zeg het liever niet... ik heb verdriet... om... om hem... hij hield van haar...”

„Vergeef me...” fluisterde Lucy, „jij bent zooveel beter dan ik... Zou hij... denk je... zou hij je komen opzoeken?” peinsde ze.

„Ik heb een brief van hem gehad... Hij komt Zondag...” antwoordde Ina.

„Hier...? bij jou...? O, wat eenig!... Wat eenig, zeg!”

Lucy danste door de kamer.

„Wat doe je aan?” Ina blikte haar afwezig aan.

Die eenvoudige vraag had een stroom van herinneringen in haar ontketend.

Hoe had zij, het ernstige, vroegrijpe kind, zich vroeger geweld aangedaan om behagen te scheppen in al de kleine, vrouwelijke ijdelheden, waarmede haar vriendinnetjes

de dagen plachten te vullen. — Ter wille van Wim met z'n verfijnden smaak had zij zich gewillig naar naaisters en hoedenwinkels laten sleepen.

„En toch... tevergeefs,” had zij later dikwijls met bitterheid gedacht, toen Wim haar had verlaten voor het mooie, wufte, elegante poppetje, dat zijn vrouw was geworden. Lucy ratelde onophoudelijk door... Ina moest... moest een nieuwe japon hebben... en van die satijne schoentjes enne... bloemen moesten er zijn... overal

Ina uitstekend en maakte haar, volgens Lucy, tien jaren jonger. Ina liet haar begaan, hoewel zij zich geen dag jonger voelde dan haar vijf en dertig jaren.

„O, je bent een snoes... je ziet er beeldig uit!” riep Lucy 's avonds, toen er „repetitie” gehouden werd, enthousiast uit. „Als hij niet dadelijk doodelijk verliefd op je wordt...”

Een blik op Ina's pijnlijk vertrokken mond deed haar plotseling zwijgen.

De Zondag kwam.

Om twee uur verscheen Lucy met armen vol bloemen. „Die... die zijn uit onzen tuin...” jekte ze lief met een schuldigen blik.

Ina stond voor het raam en trachtte haar onstuimig kloppend hart te bedwingen.

„Laat 's kijken... hoe zie je er uit?” vorschte Lucy.

Zij draaide haar vriendin een halven slag om.

„Veel te bleek...” was haar beslist oordeel, „en zoo... zoo weggetrokken. Trek je het je erg aan?” vroeg ze zacht.

„Och...” kwam Ina, die zich nooit spontaan kon uiten. Zij vertrouwde haar stem niet al te best.

„Ga zitten... ik zal je wat bijwerken,” gebod Lucy.

Verschrikt keek Ina op.

„Bij...?”

„Ja, natuurlijk, met poeier...” ongeduldigde Lucy.

„Met rouge, met verf bedoel je...” sprak Ina bitter.

Dát was het dus... Lucy vond haar oud en afgetakeld en... en leelijk... Zij dacht aan het mondaine, mooie

vlindervrouwtje van Wim...

Stijf sloot zij haar oogen. „Ga je gang!” sprak ze dof. „Zet geen gezicht, of je bij den tandarts zit!” spotte Lucy, die met vaardige vingers het poederkastje hanteerde. Ina voelde een wee-zoeten smaak op heur lippen.

„Klaar!” riep Lucy. „Kijk nu eens...!”

Onwillig keek Ina in den spiegel. Zij schrok van haar beeltenis. Was zij dat? Dat bloeiende jeugdige, blozende gelaat met die volle, roode lippen?

„Zoo, met je haar eraf, lijkt je heusch wel twintig!” prees Lucy. „Gelukkig, dat het net geonduleerd is!” bedacht zij.

Ina voelde een schok door zich heen gaan.

Wim had haar nog niet met kort haar gezien...

Na Lucy's vertrek werd de middag één zenuwspannend, folterend wachten.

Toen de klok op den schoorsteen half vijf sloeg, voelde Ina een brok in haar keel. Zou hij... zou hij het vergeten hebben...?

Zij voelde de tranen achter heur oogleden prikken.

Toen opeens stond hij vóór haar... zoo maar midden in de kamer...

De huisjuffrouw, verwittigd van het bezoek, had hem naar boven gebracht... De voordeur had open gestaan... zodoende had Ina niets gehoord...

„Wim...!” Ina vermocht niets anders uit te brengen. Zij wist niet, hoe mooi zij er uitzag op dat oogenblik, met de rose-omkaptte schemerlamp achter zich, het warm overblossde gezichtje met de vochtige oogen, opgeheven naar den grooten, blonden man.

„Ineke...! Hoe... hoe gaat 't met je...?” Wim vocht zichtbaar tegen zijn ontroering. Met één oogopslag had heel het elegante, ranke figuurtje zich in zijn

geheugen geprent. „Wat is ze... mooi...!” dacht hij.

„Wat is hij oud geworden!” ging het met een pijnlijken schok door Ina heen.

Beiden deden moedig hun best, een opgewekten conver-



Panorama van het liefelijk gelegen Italiaansche stadje Comogli.

bloemen... en dan alleen de schemerlampjes aan... en niet de zoute koekjes vergeten voor bij den port na de thee... daar hielden mannen zoo van enne... opgewonden zette zij het geheele gebeuren in elkaar.

„Vandaag is het al Donderdag,” bedacht zij, „laten we dan vanmiddag meteen naar jurken gaan kijken, ja, hè?... toe...”

Met een toegeeflijk lachje luisterde Ina.

Zij voelde een wondere bekoring in zich opbloeien. Lang vergeten gevoelens ontwaakten in haar herinnering.

Dien middag deden zij boodschappen.



Langs de Zweedsche kust.

Een zeldzaam mooie foto van de bijna loodrecht uit zee oprijzende rotsen, die zoo'n bijzonder aspect verleen aan de kust van het Scandinavische schiereiland.

Lucy wist van geen uitscheiden.

Zij drong Ina een amandelgroene japon op van zware crêpe marocain. Het model — heel kort en heel jeugdig met wijd uitwaaiend rokje aan rechte lange taille — kleepte



H. C. Waterreus.

Tot directeur van de Rijswijksche Wielerbaan is benoemd de heer H. C. Waterreus.



J. L. Th. Sanders.

De burgemeester van Roermond, de heer J. L. Th. Sanders, heeft als zoodanig eervol ontslag aangevraagd.

satiatoon vol te houden. — Ina sprak van haar studie, van haar werk aan Pro Juventute, van haar bijdragen aan verschillende bladen; zij vertelde van reizen, die zij gemaakt had, en menschen, die zij ontmoet had. Zorgvuldig vermeerde zij iedere toespeeling op het verleden. En al dien tijd, dat haar beheerschte, melodieuze stem vertelde, worstelde de snikkende hoop in haar hart, dat hij niet vergeten mocht hebben, dat hij blijf mocht geven door een woord... een blik, door een enkele stembuiging, dat hij dacht aan „vroeger“....

Doch door niets verried Wim, wat er in hem omging. Hij vertelde van zijn leven in Indië; over Lottie, zijn vrouw, sprak hij vluchtig met een even zachteren klank in zijn stem.

„Van de week zal ik eens mijn zoon aan je komen voorstellen,” lachte hij.

„Je..... je..... zoon?” stotterde Ina. „Ik wist niet.... Hoe... hoe oud is hij?”

„Drie jaar... kijk, hier is hij.” Vol trots toonde Wim het portret van een blonden krullebol met groote, zwarte kijzers.

„Wat.... wat 'n dot....!” bewonderde Ina uit den grond van haar hart.

Na een groot uur stond Wim op. „Gezellig heb je het hier.... zjo met al die bloemen...” prees hij.

Het afscheid was gewoon-hartelijk.

Toen Wim weg was, voelde Ina een groote leegte in zich. Ze wist nauwelijks, wat ze verwacht, wat ze gehoopt had....

Met brandende oogen staarde ze naar de bloemen, naar 't kleine

tafeltje voor den haard, met de gebruikte thee-kopjes en portglazen.

Haar blik viel in den spiegel op haar opgemaakt gezicht. Onnatuurlijk groot glansden haar donkere oogen.

Een gevoel van bittere, beschamende teleurstelling sloop in haar hart....

Dien nacht sliep Ina heel onrustig.... 's Morgens was haar kussen nat van tranen. Een barstende hoofdpijn deed haar nog bleeker zien dan anders.

Met een vermoeid gebaar zette zij zich aan haar lessenaar, besloten, een artikel over kinderrechtspeling, dat zij den vorigen dag in een elan van werklust begonnen was, af te maken. Maar het werk wilde niet vlotten, het onderwerp scheen opeens dood en kleurloos.

Ongeduldig belde zij en liet al de bloemen uit de kamer wegbrengen.

Met een wrang lachje keek zij in den spiegel naar haar gladder donkerblauwe japon, waarin slechts een smal reepje wit van een vest kierde....

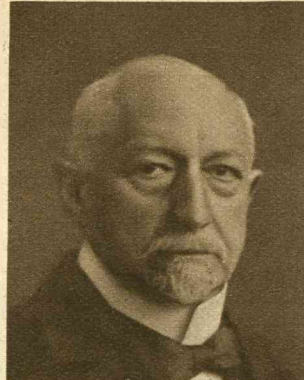
„Beter zóó....” hield zij zich voor en dwong zich, haar gedachten bij haar werk te bepalen.

Om twee uur werd er gebeld. Ina's hart begon zoo onstuimig te kloppen, of het zou bersten.... Als.... als....

Zij hield den adem in.... voetstappen weerklonken op de trap.... liepen dan haar deur voorbij....

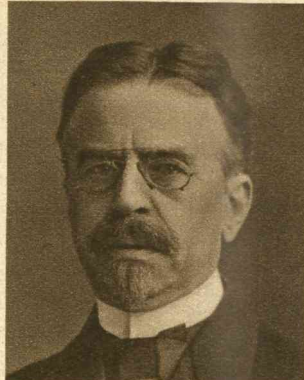
Even later werd er geklopt.... „Binnen,” riep ze mat. „Mogen we binnen komen?” klonk een diepe stem.

Een gloeiende bos overtrok Ina's gezicht. Wim.... met het kind.... Nu zou hij haar zien.... in haar meest onflatteuze japon.... bleek en weggetrokken en de bloemen weg.... In het kille grauwe licht van den regenachtigen Februari-dag voelde zij zich hopeloos oud en



Ds. J. L. F. de Meyere,

Evang. Luth. predikant te Haarlem, herdacht den 23en dezer onder vele blijken van belangstelling zijn 40-jarig jubileum.



C. B. Duyster †

Te Leiden is op 79-jarigen leeftijd overleden de heer C. B. Duyster, organist van de Pieterskerk, sinds vele jaren de leider van de koraalmusiek, het traditioneele nummer van ieder 3-October-feest.

leelijk... op haar onvoordeelst.... — En in heur hart schreide het verlangen om mooi te zijn, elegant en bekoorlijk... voor hem.

Zij nam het kind op schoot. Druk en toegewijd praatte zij met hem.... Ina was altijd dol geweest op kinderen en alle kinderen voelden zich bij haar thuis.

Zij vertelde verhaaltjes, teekende poppetjes, deed spelletjes met den kleinen baas, tot hij het uitkraaide van pret.... „Niet hoeven praten.... je niet verraden....” hamerde het in haar.

De tijd vloog om.

Eindelijk brak het oogenblik van afscheid nemen aan.

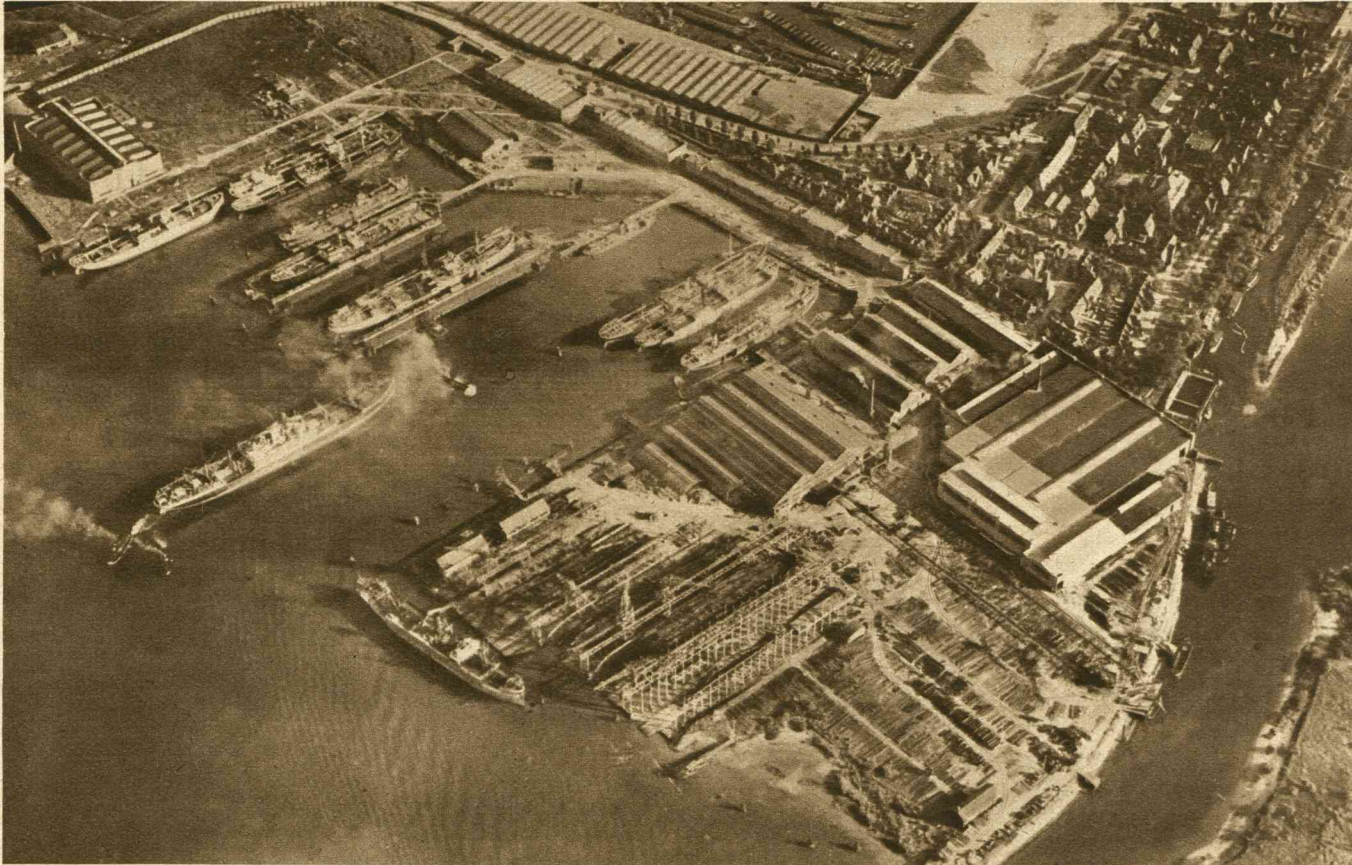
Kleine Fred was stevig ingepakt al de gang ingelooopen.

Bij de deur keerde Wim zich om, deed twee stappen terug in de kamer.

Met een resoluut gebaar vatte hij haar ijskoude handen. „Ineke...” fluisterde hij, „ik... ik heb je nu pas teruggevonden... Zeg, mogen we nog eens terugkomen.... die kleine bengel en ik?”

Niet in staat te spreken, knikte Ina stom... twee glinsterende tranen vielen op zijn handen, die nog steeds de hare omvat hielden.

Een diepe dankbaarheid steeg op in haar hart, want zij wist, dat alles goed zou worden tusschen hen.



De Rotterdamse Droogdok-Maatschappij.

Zaterdag 22 Januari herdacht de Rotterdamse Droogdok-Maatschappij haar 25-jarig bestaan. In verband hiermede plaatsen wij hierboven een uit de lucht genomen overzichts-foto der etablissementen van de maatschappij.

Pandoeren.

Redacteur: K. C. de Jonge, v. Woustraat 112II, Amsterdam.

Alle mededeelingen deze rubriek betreffende, aan bovenstaand adres te richten.

Correspondentie.

S. H. K. te Gheel (België). Het doet mij genoegen u als oplosser te mogen begroeten. Mocht u soms mooie problemen hebben, dan houd ik mij voor toezending gaarne aanbevelen.

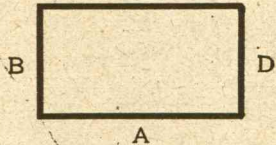
B. v. d. H. te Utrecht. Een reglement kunt u na inzending van 1/0.68 bekomen. In Panorama van 10 Mei 1922 en volgende nummers is dit reeds opgenomen. Maar u was zeker in dien tijd nog geen abonné?

PROBLEEM No. 125.

Ingezonden door den Heer G. C. Mank, Leiden.

Piccolo misère ouverte impériale (piccolo praatje).

C



Voorgekomen op een speelavond.

A

B

- Harten 6, Ruiten 7, 10, Boer, Klaveren 8, 9, Schoppen 7, 8, Harten 8, Vrouw, Aas, Klaveren Boer, Schoppen 9, 10, Vrouw, Aas.

C

- Harten Boer, Ruiten Aas, Klaveren 7, 10, Vrouw, Heer, Schoppen Boer, Heer. Troef: Ruiten. Kijkaart: Ruiten Vrouw. A speelt Ruiten 10 en?

D

- Harten 7, 9, 10, Heer, Ruiten 8, 9, Heer, Klaveren Aas.

PROBLEEM No. 126.

Ingezonden door de Heeren: L. A. ten Hulsen en P. J. de Reuver, Amsterdam.

Misère ouverte impériale (praatje).

A

- Harten 6, 9, Boer, Ruiten 7, 8, 10, Klaveren 8, Schoppen 7, Harten 7, Aas, Ruiten Aas, Klaveren 7, 9, Schoppen 10, Heer, Aas.

B

C

- Harten Vrouw, Heer, Ruiten 9, Vrouw, Klaveren 10, Heer, Schoppen Boer, Vrouw. Troef: Klaveren. Kijkaart: Klaveren Boer. A speelt Klaveren 8 en?

D

- Harten 8, 10, Ruiten Boer, Heer, Klaveren Vrouw, Aas, Schoppen 8, 9.

PROBLEEM No. 127.

Ingezonden door den Heer G. C. Mank, Leiden. Piccolo misère ouverte impériale (piccolo praatje). Naar een probleem van den Heer H. de Wolf, A'dam.

A

- Harten 7, Ruiten 8, 10, Klaveren 8, 9, Schoppen 7, 8, 9, Harten 6, 9, 10, Vrouw, Ruiten 7, 9, Klaveren 7, Schoppen 10.

B

C

- Harten Boer, Aas, Ruiten Boer, Vrouw, Klaveren 10, Aas, Schoppen Vrouw, Aas. Troef: Klaveren.

D

- Harten 8, Heer, Ruiten Heer, Klaveren Boer, Vrouw, Heer, Schoppen Boer, Heer. Kijkaart: Ruiten Aas.

A speelt Ruiten 10 en?

Toelichting: De speler verliest wanneer hij 2 of meer slagen haalt. Oplossingen binnen 3 weken in te zenden naar het adres van den redacteur dezer rubriek.

Auteursoplossing probleem No. 118.

- 1e Slag: A H. 9, B H. B., C H. 10, D H. A. 2e " D K. B., A K. 8, B S. 8, C S. 10. 3e " C H. V., D H. H., A H. 8, B R. A. 4e " D K. 10, A K. 7, B S. H., C S. A. 5e " C S. 7, D K. H., A K. A., B S. B. 6e " B K. 9, C R. 9, D R. B., A K. A.

Auteursoplossing probleem No. 119.

- 1e Slag: A H. 7, B H. 10, C H. 6, D H. H. 2e " D K. 10, A K. 9, B R. B., C H. 8. 3e " C S. A., D S. 8, A S. 9, B H. A. 4e " B S. H., C R. A., D K. H., A S. 7. 5e " B R. 8, C R. 9, D R. H., A R. 7. 6e " D K. B., A K. 7, B S. 10, C H. V. 7e " C K. 8, D R. 10, A K. V., B S. B.

Oplossing probleem No. 120.

- 1e Slag: A S. 9, B S. B., C S. 8, D R. 9. 2e " D K. 9, A K. 7, B S. H., C R. 7. 3e " C S. A., D S. 10, A S. 7, B R. 8. 4e " B S. V., C H. H., D K. A., A K. V. 5e " B H. 10, C R. V., D R. H., A H. 8. 6e " D K. H., A K. B., B H. 9, C R. A. 7e " C K. 8, D H. B., A K. 10, B H. 7.

Van Heinde en Verre



Een nieuw badhuis te 's-Gravenhage

De vorige week werd het nieuwe badhuis aan de Torenstraat te 's-Gravenhage door de gemeente overgedragen aan de Vereeniging voor Volks- en Schoolbaden, die het thans exploiteeren. — Een kijkje in de fraaie wachtkamer.



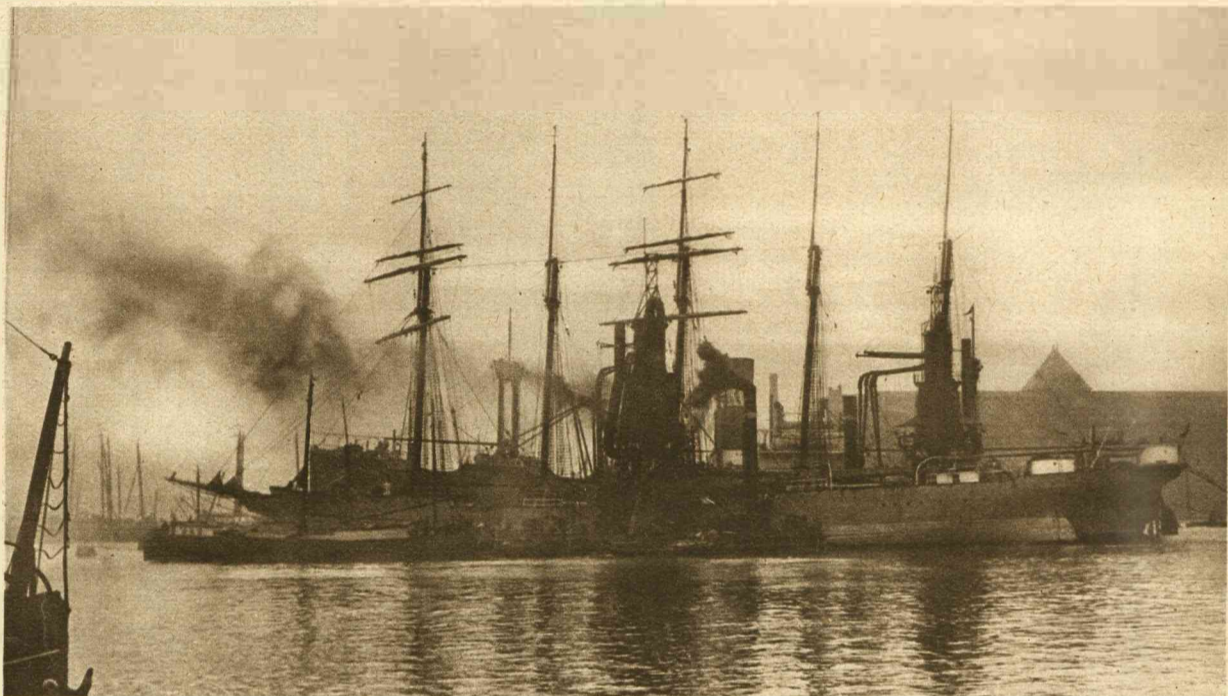
Wat in Londen mogelijk is

Een artist zonder emploi laat zich op Leicester Square als vuurspuwer bewonderen.



Richard van Helvoirt Pel

Den 12en Februari hoopt de bekende opera- en concertzanger Richard van Helvoirt Pel zijn 25-jarig jubileum als zoodanig te vieren als Wolfram in Tannhäuser bij de Co-opera-tie in het gebouw voor K. en W. te 's-Gravenhage.



Een vijfmasterzeil-motorschip

De vorige week arriveerde in de oude houthaven te Amsterdam het Duitsche vijfmasterzeil-motorschip „Carl Finnen“. Het schip kwam van La Plata en had een lading lijnzaad aan boord. Het is sinds menschen heugenis de eerste keer, dat een dergelijk schip de haven van Amsterdam bezoekt.



Uit het land der wintersporten

De slederennen te Garmisch. — Een even vóór de finish gemaakte foto.



De begrafenis van Frits van Haarlem

op het Sophienkerkhof te Berlijn. De kist wordt in de groeve neergelaten. Rechts op de foto de familieleden.



Dr. Willem Royaards gehuldigd

Ter gelegenheid van zijn 60sten verjaardag werd Dr. Willem Royaards Donderdagavond 1.1. te Amsterdam gehuldigd. De jarige als „Mercadet“ na afloop der voorstelling temidden der bloemen.

Vrouwelijke Intuïtie

Dick Welters zat voor den haard te lezen toen het meisje binnenkwam en hem zei, dat er iemand was om hem te spreken.

Even keek hij verrast op, toen zei hij: „Laat mijnheer maar binnenkomen.”

Eenige oogenblikken later kwam Henry Lent binnen. Het was een goed gebouwde jonge man, van mijnheer Welters' leeftijd ongeveer, ofschoon hij er jonger uitzag. Zijn gezicht deed niet aangenaam aan, maar misschien kwam dit door het feit, dat zijn oogen iets te dicht bij elkaar stonden.

Welters zag dit echter niet — hij sloeg er althans geen acht op — en gaf den binnenkomende een stoel. Hij was tezamen met Lent op school geweest, had in zijn jeugd reeds tegen hem opgezien en deed het nu nog. Waarom, zou hij zelf niet hebben kunnen zeggen. Misschien wilde hij de reden niet eens weten; hij had ten minste nooit moeite gedaan zijn gevoelens voor zijn vriend te onderzoeken.

„Ik heb je al een paar keer geschreven,” zei hij, toen zijn vriend was gaan zitten, „maar ik heb nooit . . .”

„Ik heb eenvoudig geen tijd gehad,” viel de ander hem een beetje verward in de rede.

„Nu ja, het geeft niet. Ik begrijp het wel,” zei mijnheer Welters goedge.

Ze spraken nog eenigen tijd over onverschillige zaken, toen Lent opeens zei: „Ik heb gehoord, dat je een erfenis hebt gekregen.”

„Dat is te zeggen: ik moet ze nog krijgen. Van een verren oom. Overmorgen moet ik ze gaan halen.”

„Geluksvogel!” riep de ander uit, en de opmerkelijke toehoorder zou zeker een jaloerschen klank in de stem hebben kunnen hooren. „Jij boft altijd maar. Jij hebt het niet nodig, en je krijgt het zoo maar in je huis gebracht en ik, . . . ik zit te springen om een paar duizend gulden en zie geen kans ze te krijgen.”

„Waar heb je ze voor nodig?”

„Ik kan me associeeren met iemand, die een garage heeft. Een heel goeie zaak. Als ik daarin kon komen, was ik voorgoed uit de zorgen. Zou jij geen kans zien me te helpen?”

Mijnheer Welters keek ongelukkig.

„Ja, zie je,” zei hij aarzelend, „de kwestie is, dat we het geld reeds ergens voor bestemd hebben. Anders . . . je begrijpt, hè?”

„Ja, ja,” deed de ander schamper. „Ik begrijp het. Altijd hetzelfde liedje. Het kan niet, maar anders . . . Ik moet je echter wel zeggen, dat ik een ander idee van vriendschap heb. Jij kunt het geld toch nooit zoo nodig hebben als ik, en je kunt er vast van overtuigd zijn, dat je het binnen een paar jaar terug hebt. En dat je behoorlijke interest krijgt. Maar als je niet *wilt*, dan kan ik er niets aan doen. Ik had anders wel gedacht dat jouw vriendschap dieper zat.”

Mijnheer Welters voelde zich doodongelukkig.

„Maar . . . maar . . .”

„O neen, het is al goed, hoor!” viel Lent hem in de rede. „Ik zal er niets meer over zeggen. Het spijt me zelfs, dat ik het je gevraagd heb.”

„Ja, maar wacht nu eens even. Ben je werkelijk met die paar duizend gulden geholpen? En is de onderneming, waar je je in wilt koopen, goed?”

„Als ik drieduizend gulden heb, ben ik uit de misère en de onderneming is zoo safe als de bank.”

„Nou, vooruit dan maar. Ik zal je helpen. Maar ik heb het nu nog niet . . .”

„Wil je het werkelijk doen?”

„Ja. Donderdag moet ik het geld bij den notaris gaan halen. Als je zorgt, om een uur of drie in Café Neuf te zijn, zal ik daar ook komen, en dan kun je ze krijgen.”

„Frachtig! Ik zal er zijn. Intuschen zal ik de zaak verder regelen met den eigenaar van de garage, want ik weet zeker, ouwe jongen, dat je je vriend niet op het laatste oogenblik in den steek zult laten. Nou, ik moet me nu haasten, anders zie ik hem niet meer vanavond.”

Een half uur later kwam Willy binnen. Haar knap gezichtje bloosde van de wandeling in de frissche winterkou.

„Daag!” riep ze haar man opgewekt tegen. En toen, den nog van zijn plaats staanden stoel ziend, waarop Lent gezeten had: „Hé, wie is er hier geweest?”

Dick vertelde het haar. Zij fronste haar wenkbrauwen.

„Wat moest hij nu weer van je?”

vroeg zij achterdochtig. Dick merkte de verdenking in haar stem. Jammer, dacht hij, haar achterdocht is het eenige wolkje aan onzen huwelijkshemel. Waarom vertrouwt zij Lent toch niet!

Nauwelijks nog had hij aarzelend een paar woorden gezegd over het bezoek van zijn vriend, of Willy begon hem reeds handig en scherp te ondervragen.

„Ik begrijp je niet,” zei ze, toen ze wist, waar hij voor gekomen was en wat haar man hem beloofd had, „ik geloof, dat jij nooit verstandiger wordt.”

„Dank je,” zei Dick, „dank je!”

„Ik begrijp niet, dat je nu nog niet inziet, dat hij probeert je te plukken. Hoeveel maal heb je hem al niet

op mijn woorden. Als je ooit nog eens zoo verstandig wordt, om je niet meer door hem te laten afhalen, zul je zien, dat hij nooit weer bij je komt.”

„Mag ik eens weten, welke reden je hebt, om dat te zeggen? Je hebt hem maar een paar keer gezien?”

„Een vrouw voelt zoiets direct,” antwoordde Willy zonder aarzelen. „Ik heb hem nooit vertrouwd.”

„Maar dat is toch geen reden,” antwoordde Dick een beetje ongeduldig.

„Zoo? Vind je van niet? Weet je dan niet meer, dat ik mijn vader heel vaak bij zijn werk geholpen heb? Als er, toen hij nog rechter was, iemand bij hem kwam om hulp, vroeg hij altijd mijn meening. ‚Want,‘ zei hij, ‚wij mannen komen er met de jaren wel achter of iemand te vertrouwen is, maar een vrouw voelt zoiets direct bij intuïtie.‘ En voor zoover ik me kan herinneren, heb ik me nog nooit vergist in mijn oordeel. Vraag het vader zelf maar.”

„Onzin,” deed Dick. „Nu vergis je je toch heusch. Die Lent is een goeie kerel en al zou ik hem niet meer helpen, dan zou hij toch evengoed mijn vriend blijven.”

Hij stond op en maakte een eind aan het gesprek door geërgerd de kamer te verlaten.

Het was niet zoozeer Willy's antipathie tegen zijn vriend, die hem uit zijn humeur deed zijn, als wel het feit, dat zij dien weerzin alleen maar baseerde op haar zoogenaamde vrouwelijke intuïtie. Dat was volgens hem onzin. Iedere vrouw dacht, dat zij die gave had, en zou een vrouw zich dan nooit eens kunnen vergissen in haar opinie? En ging het nu maar aan, iemand op zulke zwakke gronden zonder meer te veroordeelen?

Toen Dick na een paar uur de kamer weer binnenkwam, sprak zijn vrouw met geen enkel woord meer over Lent. En ook den volgenden dag noemde zij zijn naam niet meer. Wat Dick maar gelukkig vond!

In een opgewekte stemming verliet Dick het kantoor van den notaris. Hij had zoo juist het geld in ontvangst genomen en het, zorgvuldig in zijn portefeuille opgeborgen, in den zak van zijn overjas gestoken.

Hij had echter nog geen driehonderd schreden gedaan, of een man, in een blauw pak en met een groenen hoed op, liep tegen hem aan en vervolgde zonder op of om te zien, een excuus mompelend, zijn weg. Op hetzelfde oogenblik, dat de man tegen Dick opbotste, had deze iets in zijn binnenzak voelen glijden. Een plotselinge vrees beving hem. Hij bleef staan, voelde in zijn zak . . . Zijn portefeuille was verdwenen! Met een ruk keerde hij zich om, maar er was nergens meer een spoor van den man te bekennen. Eén oogenblik bleef hij besluiteloos staan. Toen herinnerde hij zich zijn afspraak met Henry. Hij fronste zijn voorhoofd. Een beroerde geschiedenis! Nu moest hij zijn vriend ook teleurstellen! Enfin, niets aan te doen. Hij zou hem eerst de geschiedenis gaan vertellen en dan naar het politiebureau gaan, om aangifte te doen van den diefstal.

„Je bent laat,” zei Henry, toen Dick zich aan het tafeltje zette, waaraan de ander had zitten wachten. „Maar wat is er? Is er iets niet in orde?” vroeg hij, toen hij Dick's gezicht zag.

Met gedempte stem vertelde Dick, wat er gebeurd was. „Het is een groot verlies voor me,” besloot hij, „en ik zie nu natuurlijk geen kans, om je te helpen. Het spijt me heusch heel erg, maar ik kan er werkelijk niets aan doen, dat begrijp je wel.”

„Maar . . . maar . . .” begon Henry, „ik heb met dien eigenaar van de garage afgesproken dat ik hem vandaag het geld zou geven. Het contract is al geteekend en nu laat je mij voor het net zinken. Dat gaat toch niet. Je hebt toch beloofd, me te zullen helpen!”

„Maar als ik het nu niet heb?” deed Dick schuchter. „Ik heb het geld toch niet voor mijn plezier laten rollen? En ik *zou* het je toch geven, als ik het zelf maar had.”

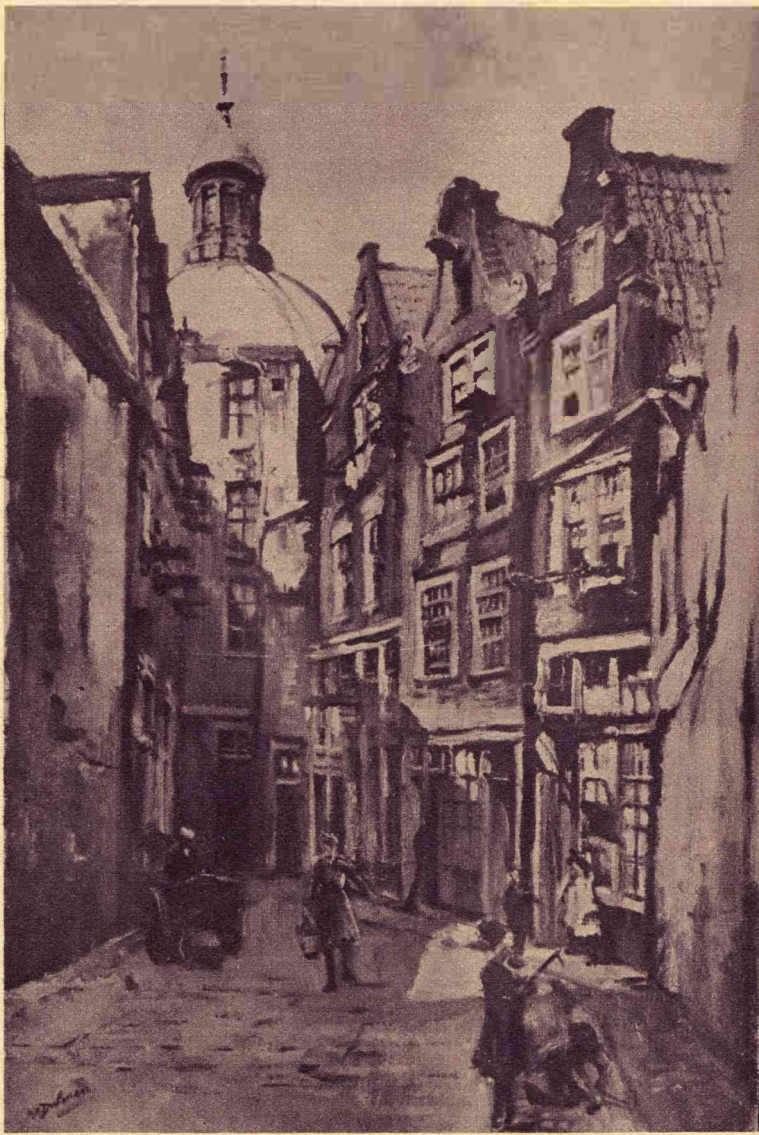
„Je hebt het wel. Al had je dat geld niet geëfd, dan had je me toch wel kunnen helpen aan die paar duizend gulden. Omdat jij me het geld beloofd hebt, heb ik dat contract geteekend, dus nu moet jij ook maar zorgen, dat ik het krijg. Je kunt het best losmaken.”

„Dat kan ik werkelijk niet,” antwoordde Dick schuchter. „Ik zou niet weten, waar ik het vandaan moest halen.”

„Dat weet je wel, maar je *wilt* het niet doen. Je hebt me in de val laten loopen! Nou, ik moet zeggen, dat jij een mooie vriend bent! Eerst beloven om me te helpen en dan op het laatste moment te zeggen, dat je het niet doet!”

„Dat zeg ik niet, ik zeg alleen, dat ik het niet kan!”

„Dat zijn doekjes voor het bloeden!



En verdwenen stukje Amsterdam

De Zwarte Bijlsteeg met op den achtergrond de Luthersche Kerk. — Naar de schildery van den Amsterdamschen kunstschilder Van Dulmen.

geholpen? En telkens heeft hij het geld verspeeld, en heb je er nooit iets van teruggezien.”

„Hij is altijd ongelukkig in zaken geweest . . .”

„En te lui om te werken!”

Dick haalde zijn schouders op. „Hij is in ieder geval altijd een goede vriend geweest, de beste, dien ik ooit gehad heb,” zei hij een beetje kregel.

„Omdat hij er voordeel bij heeft. Maar het is met zijn vriendschap uit, zoodra jij hem niet meer helpt. Let maar



De pech van een ski-looper,

die bij het neerkomen terecht komt in een niet toegerozen beek. — Een wei wat àl te frisch bad!

Dat hoef je mij niet wijs te maken. Durf je soms beweren, dat jij niet aan drieduizend gulden weet te komen?"

„Nee, werkelijk niet!"
„Goed. Dan weet ik, waar ik me aan te houden heb. Je wordt bedankt hoor, voor je hulp!"

Woedend schoof Henry zijn stoel achteruit en verliet de zaal zonder te groeten, Dick overbluft achterlatend.

Na een oogenblikje stond ook hij op, liep langs het politiebureau, waar hij aangifte deed van het gebeurde, naar huis. Onderweg trachtte hij tevergeefs een geschikte manier te bedenken, waarop hij zijn wedervaren aan zijn vrouw zou kunnen vertellen. Meer nog dan het verlies van het geld, hinderde hem de geschiedenis met Henry.

Na het eten vertelde Dick aan Willy wat hem overkomen was. „Het geeft niet, om er over te piekeren," zei hij ten slotte, „het geld is weg, en we krijgen het natuurlijk toch niet meer terug."

„Zou je den man nog herkennen, als je hem weer zag?" vroeg Willy.

„O ja, direct!"
Een poosje zwegen ze allebei. Toen sprak zijn vrouw weer: „Heb je wel in al je zakken gevoeld?"

„Natuurlijk."
„En... en nu heb je Henry ook moeten teleurstellen, niet?" vroeg zij na een oogenblikje. „Was hij boos?"

Eerst antwoordde hij ontkennend, toen gaf hij toe, dat Henry er niet erg over te spreken was geweest, en toen zijn vrouw hem nog eens aan den tand had gevoeld, moest hij eerlijk erkennen, dat hun vriendschap uit was. Verbroken door Henry. „Ik heb hem nu leeren kennen," besloot hij deemoedig.

Willy glimlachte flauwtjes. „Een man doet er jaren over, maar een vrouw voelt het direct," mompelde ze.

„Ach, zeur niet!" viel hij ruw uit. „Ik had hem al lang in de gaten, maar wilde het niet erkennen. Ik houd er niet van, om iemand maar zoo direct de kroon van het hoofd te nemen. Maar nu is het dan ook afgelopen. Zelfs al zou ik door een of ander wonder het geld terugkrijgen, dan nog zou ik hem niet meer willen helpen."

„Een oogenblikje," zei Willy. „Ik kom zoo terug. Ik heb mijn haakwerk boven laten liggen."

Een paar seconden later was ze weer terug in de kamer. „Weet je wel zeker, dat de portefeuille niet in een anderen

„Ik begrijp het niet," mompelde Dick, en hij sprak de waarheid. Hij kon het ook niet begrijpen.

Een paar weken later zat Dick op zijn kantoor te werken, toen hij opeens het gemis voelde van een paar planken aan den wand, waarop hij wat boeken, die hem nu op zijn bureau in den weg lagen, zou kunnen zetten. Man van snel besluiten als hij was, liep hij naar de telefoon en belde den timmerman op. Een paar uur later verscheen er reeds een knecht met een gereedschapskist op zijn nek. „Zóó vriend," deed Dick gemoedelijk, „je bent er gauw,

wel gelukt. Maar ik had geen kwade bedoelingen. Leest u dat maar even." Hij zocht in zijn zak, en haalde een verfromfaaiden brief te voorschijn. „Gelukkig, dat ik hem bij me heb," zei hij, toen hij het papier aan Dick overrukte. „Anders was ik misschien in een beroerde positie gekomen."

Verbaasd nam Dick het papier aan en las:
„Beste Sam, je herinnert je nog wel, dat je, toen vader en ik je aan een betrekking geholpen hadden, zei, dat je me graag een plezier zou willen doen? Nu, je kunt me nu een groot genoegen doen. Maar je zult er je slechte „handwerk" weer voor moeten opnemen, gelukkig echter slechts voor één keer! Donderdagmiddag a. s. om drie uur zal er een heer in een grijs kostuum, met een blauwe overjas en een grijzen hoed uit het huis van notaris Meyer komen op de Walgracht. Hij zal daar vijfduizend gulden ontvangen. Zooals gewoonlijk, zal hij dat geld in zijn portefeuille doen en in den linkerbinnenzak van zijn overjas steken. Dat geld moet hem gerold worden, en vóór vier uur bij mij thuis bezorgd zijn. Hij krijgt zijn geld weer terug. Denselven dag nog. Hij moet het alleen maar een paar uur kwijt zijn, voor zijn eigen bestwil. Wil je er voor zorgen, dat het gebeurt? Als er iets verkeerd mocht gaan, dan kun je op mij rekenen. Ik draag de verantwoordelijkheid. Maar zorg vooral, dat ik de portefeuille vóór vier uur in mijn bezit heb.

Ik vertrouw op je, zoo goed als jij op mij kunt vertrouwen.
Met groeten,
Willy Welters
(maar je zult je mij herinneren als Willy Dakers)."

Toen Dick den brief gelezen had, heerschte er een lange poos een drukkend stilzwijgen. Het was Sam, die het verbrak.

„Ik denk, dat het uw vrouw is, mijnheer?" vroeg hij.

Dick knikte mechanisch.

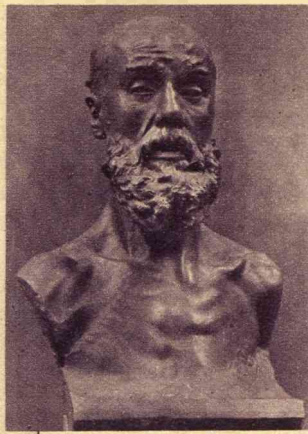
„Dan bent u goed af, mijnheer, als ik het zoo eens zeggen mag. Het is een engel. Ik ken haar al jaren. Ze heeft mij er bovenop geholpen, mijnheer, toen ik voor geen cent deugde. En weet u, wat ik zoo fijn vond, toen ik haar brief kreeg? Dat ze mij zoo'n groot bedrag toevertrouwde en niet bang was, dat ik er mee vandoor zou gaan, zooals ik vroeger gedaan zou hebben. Maar ze heeft kijk op de menschen, mijnheer! Ze noemen zooiets geloof ik intwiesie.



A. Rodin. — Buste van den vermaarden Franschen nationalist Henri Rochefort.



A. Rodin. — Portretbuste van den schilder Puvis de Chavannes, vermaard door zijn wandschilderingen in het Pantheon te Parijs.



A. Rodin. — Portretbuste van J. P. Laurens.



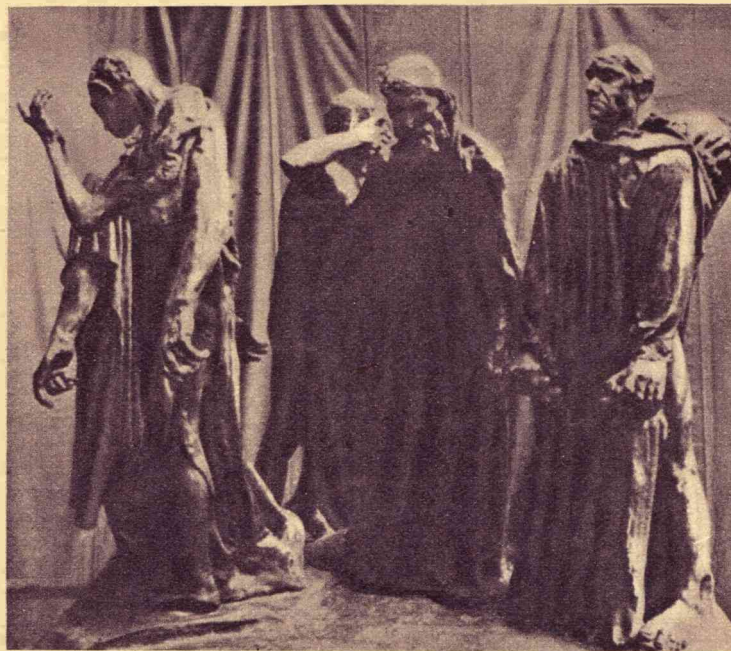
Portret van Rodin in zijn laatste levensjaren.

AUGUSTE RODIN. Een der meest schitterende figuren uit de kunstwereld was zonder twijfel Auguste Rodin, de Fransche beeldhouwer, van wiens meesterwerken wij op deze bladzijde onzen lezers eenige reproducties toonen.

François Auguste René Rodin werd geboren te Parijs in 1840. Zijn vader was een eenvoudig kaantoorbediende. Al spoedig onderscheidde de knaap zich op de teekenschool door zijn ongewone begaafdheid. Als jongeman heeft Rodin al spoedig de tegenwerking en de teleurstellingen onderzocht, die nu eenmaal tot het levenslot der oorspronkelijke en buiten verhouding groote artisten behooren. Zijn originaliteit bracht de officieele kunstenaars in verwarring, zijn geweldige techniek was zoo ongekend, dat men hem ervan verdacht, afgietsels van levende personen te hebben gemaakt. Een groot aantal van zijn werken, waaronder b.v. de beelden van Balzac, Hugo, Whistler, werden door de opdrachtgevers geweigerd. Men wist er niet goed raad mede. Ondanks de groote tegenwerking hield hij echter stand, en ten slotte moest men zijn ongeëvenaarde grootheid wel erkennen. Geen beeldhouwer, dan misschien Donatello, Michel Angelo en Phidias, had ooit een wereldroem als Rodin. Bij zijn dood in 1917 werd hij betreurd als de grootste kunstenaar van zijn tijd.

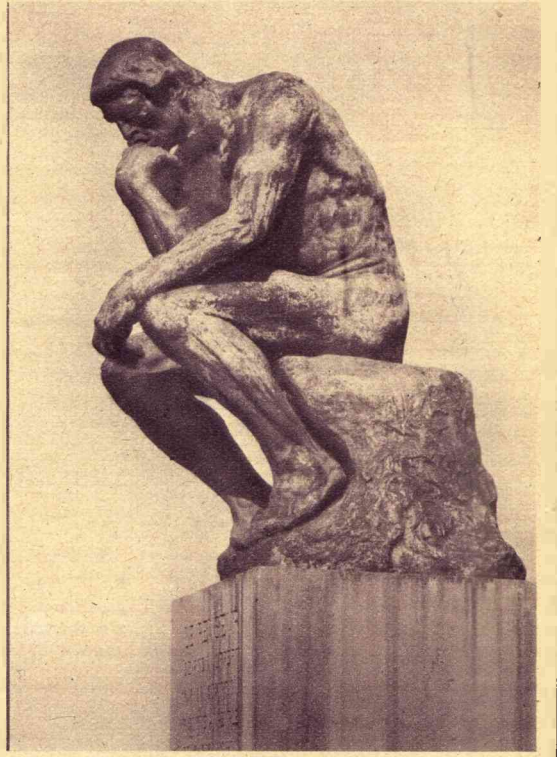


A. Rodin. — De Gedachte.



A. Rodin. — De Burgers van Calais.

Dit is een der meesterwerken van Rodin. Het staat op de markt te Calais, en herinnert aan een aangrijpende episode uit de geschiedenis van die stad. Toen zij in de jaren 1346—1347 door de Engelschen belegerd werd en na elf maanden den grootsten nood te hebben doorstaan, het niet meer houden kon, eischten de Engelschen, dat zes der notabelste burgers, alleen in hun hemd gekleed en met den strop om den hals, de sleutels der stad in hun kamp zouden komen brengen, waarna ze zouden worden opgehangen. Zes der edelste mannen offerden zich toen op die wijze voor hun benarde stadgenooten op. En stierven zoo den heldendood.



A. Rodin. — De denker. Dit beeld is op het graf van den meester geplaatst.

zak zit?" vroeg ze, toen ze weer binnenkwam.

„Heel zeker," antwoordde hij.

„Heb je gekeken?"

„Dat hoef ik niet te doen, want ik weet, dat ik ze in mijn linkersak heb gestoken. Maar om je een plezier te doen, wil ik nog wel even gaan kijken."

Hij verdween uit de kamer. Opeens hoorde Willy een kreet van vreugde. Ze snelde de kamer uit en vond haar man in de gang staan met zijn portefeuille in de hand! „Zie je wel," zei Willy verheugd.

DE MODIEUZE MAGERE VROUW.

Lang leve deez' bezuinigende mode!
Ze maakt heel weinig kleedingstof van noode,
En zal daarbij het resultaat behalen,
Dat zeer sterk de consumptieprijzen dalen!

hoor! Kijk eens, ik wil hier graag een paar..."

Verrast hield hij op, en keek den man voor hem door-dringend aan.

Toen zei hij: „Wij hebben elkaar al eens meer gezien, vriend!"

De aangesprokene keek hem verward aan. „Voor zover ik weet niet, mijnheer," zei hij, zenuwachtig zijn pet ronddraaiend.

„Sta niet te liegen, kerel," viel Dick uit. „Ik herken je heel goed. Jij bent het, die me een paar maanden geleden hebt willen rollen, en ofschoon je er niet in geslaagd bent, zal ik toch de politie waarschuwen, dan kunnen ze een oogje op je houden. En je baas zal ik ook waarschuwen."

Een oogenblik bleef de man hem bedremmeld aankijken. Toen zei hij: „Ik zal er maar niet verder om liegen, mijnheer. U heeft gelijk. Behalve in één ding. Het is me namelijk

Nou, en dat heeft ze, hoor, want dat zei haar vader vroeger al. En dat was ook iemand, die je gauw door had, mijnheer, dat verzeker ik u. Maar een beste vent. Ze heeft die intwiesie vast van hem," voegde hij er diepzinnig aan toe.

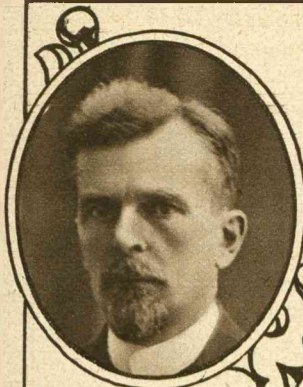
„Ja-ja," mompelde Dick, „het is een bijzondere vrouw."

En toen hij zich weer voor zijn bureau zette, moest hij zich eerlijk bekennen, dat zijn vrouw heel wat meer menschenkennis bezat dan hij. Al kon hij het toch nog niet eens worden met haar „vrouwelijke intuïtie". Maar daar was hij dan ook man voor!

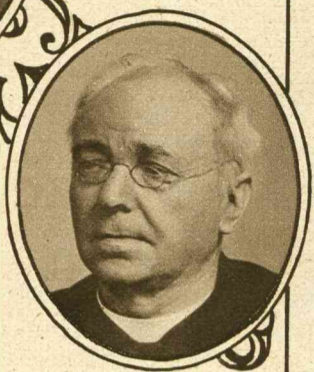
'T HUIDIGE BALKOSTUUM.

Lage halzen, bloote ruggen,
Twee duims mouwen... 't kan niet mis,
Dat aan dames-baltoiletjes
Kleedingstof thans bal-last is.

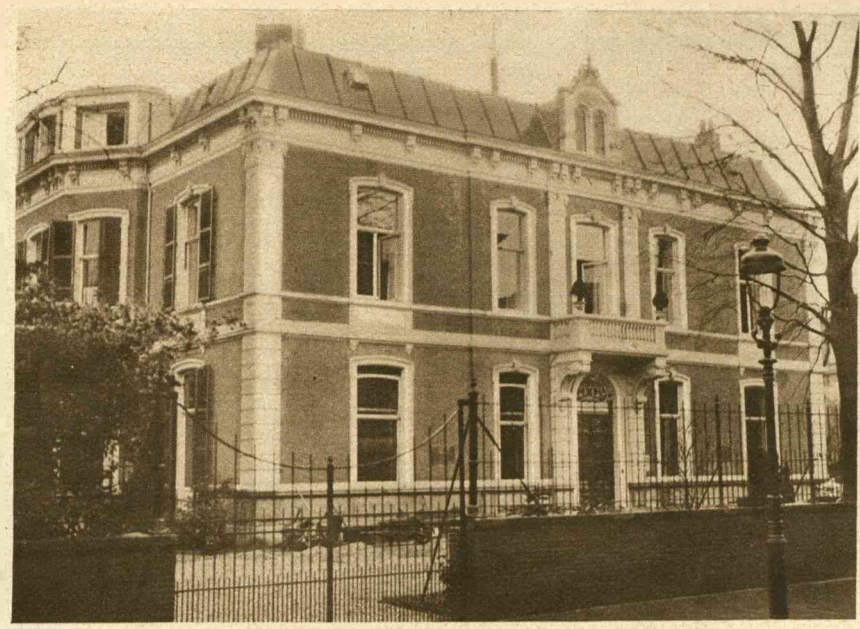
UIT HET VOLLE LEVEN



Hiernaast:
Dr. G. Oorthuys,
Nederd. Herv. Predikant
te Amsterdam, die den
9en Februari zijn 25-jarige
ambtsbediening hoopt te
herdenken.



Hiernaast:
**Pater
J. H. A. Kerlen S. J.,**
assistent der Kerk van
O. L. Vrouw te Groningen,
is op 76-jarigen leeftijd
aldaar overleden.



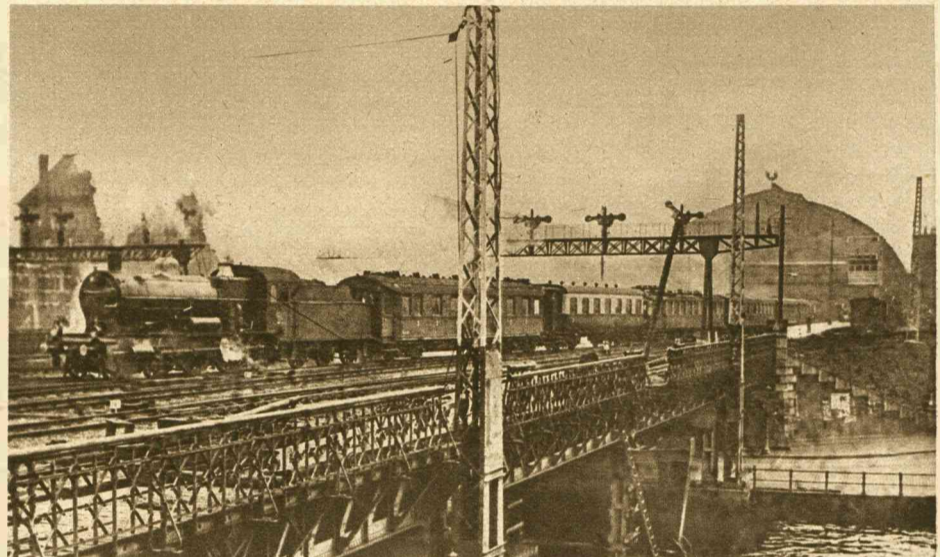
Uit de residentie
Het nieuwe gebouw van de Kamer van Koophandel in de v. d. Spiegelstraat te 's-Gravenhage.



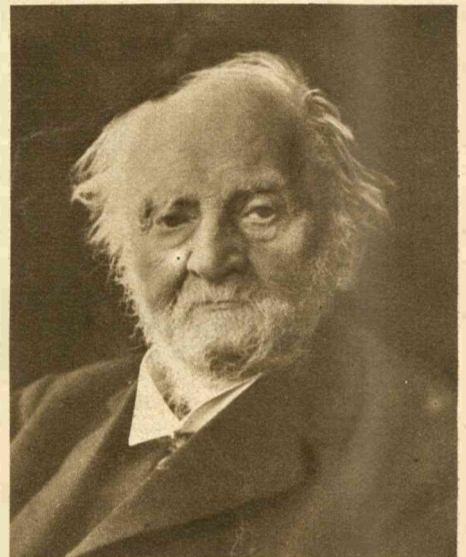
Het Juliana van Stolberg-monument,
naar het ontwerp van den heer B. A. M. Ingen Housz.
De eerste-steenlegging zal plaats hebben op 30 April,
den 18en verjaardag van Prinses Juliana. Het gedenk-
teeken zal op het Louise de Colignyplein te 's-Graven-
hage verrijzen.



Dr. J. Schoemaker.
Den 13en Februari a.s. zal het 25 jaar geleden zijn,
dat dr. J. Schoemaker, hoofd van de chirurgische
afdeeling van het Gemeentelijk Ziekenhuis te 's-Graven-
hage, als chirurg aan deze inrichting werd verbonden.



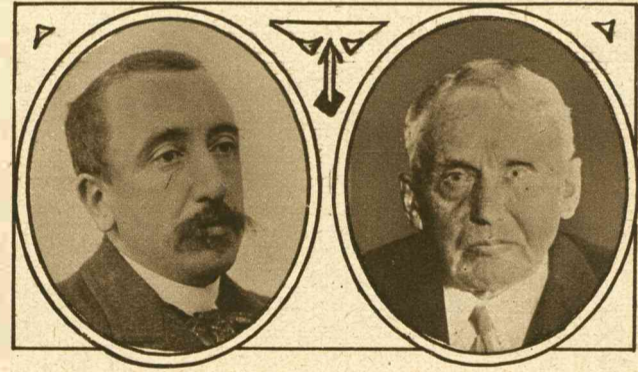
Het veelbesproken baanvak Amsterdam—Rotterdam
De vorige week hebben een aantal hooge spoorwegautoriteiten met een specialen trein een proefrit vice versa
gemaakt op het baanvak Amsterdam—Rotterdam. Het vertrek van den trein, die met een vaart van 90 K.M.
reed, van het Centraal Station te Amsterdam.



Mr. S. van Houten,
de bekende staatsman, hoopt den 17en
Februari a.s. 90 jaar te worden.



De begrafenis van den vlieger korporaal Lievens
te Den Helder, die de vorige week bij een vliegongeluk het
leven verloor.



Floris Verster.
De bekende kunstschilder Floris
Verster, die te Leiden door een nood-
lottig toeval om het leven kwam.

Kellog,
de Amerikaansche staatssecretaris,
wiens naam herhaaldelijk genoemd
wordt in verband met het Ameri-
kaansch-Mexicaansch geschil.



Een goederentrein ontspoord
In den nacht van Vrijdag op Zaterdag i.l. is bij den overweg Smeel-
landschedijk tusschen Dordrecht en Feyenoord een goederentrein
ontspoord.



De Munsterkerk te Roermond,
die van haar omheining van muren en huisjes is ontdaan.
De mooie architectuur der kerk komt nu prachtig tot haar
recht.



Een Rembrandt.
In het Nationaal Kunstmuseum te Boedapest vond men tusschen schildere-
rijen van geringe waarde, die ergens waren opgeborgen, het hierboven
afgebeelde portret van een man, dat na onderzoek een zelfportret van
Rembrandt bleek te zijn, dat vermoedelijk in 1629 is geschilderd.



Het 200-jarig bestaan der Joodsche gemeente te Amersfoort
In verband met bovengenoemd jubileum is de Synagoge te Amersfoort
geheel gerestaureerd. De herinwijding had den 22en dezer plaats.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

De kleeren maken... de vrouw!

Kleeren spelen een voorname rol in het leven van de meeste vrouwen.

Kleeren beteekenen in het leven eener vrouw zooveel meer dan alleen „bekleding”, zooals het in het leven des mans is (dat maakt hij ons tenminste wijs!). De vrouw, die niet om kleeren geeft, denkt: „wanneer ik een goeden indruk wil maken, dan dient dat te geschieden door mijn gedrag, mijn optreden, mijn gesprekken en manieren, kortom door mijn persoonlijkheid en niet door hetgeen ik toevallig aanheb.”

Zeker, daar is wel iets voor te zeggen. Daar is zelfs heel veel voor te zeggen.

Maar — wij dienen ook den anderen kant van de zaak te bezien en deze is:

Zijn de menschen, die ons voor de eerste maal ontmoeten, er niet altijd dadelijk op uit om ons karakter te ontleden, onze persoonlijkheid te toetsen en ons intellect te peilen?

Neen immers!

„De eerste indruk is de ware”, zegt het spreekwoord en zooals alle spreekwoorden berust ook dit op een grond van waarheid: de eerste indruk is een indruk, waargenomen met het oog — en betreft dus ons uiterlijk.

Wat is er dan natuurlijker, dan dat wij zorgen voor een welverzorgd, aangenaam uiterlijk? Een vrouw, die een goeden indruk wil maken, dient zich smaakvol en passend te kleeden. Let wel: smaakvol en passend beteekent niet: duur of opzichtig.

Een smaakvol en voor de gelegenheid passend geheel is veel moeilijker samen te stellen dan de eerste de beste japon, waarvan de eenige verdienste is: de hooge prijs!

Een gastvrouw vergete nimmer, dat zij vrienden of kennissen bij zich noodigt om hen een prettigen avond of middag te bezorgen. Het eerst aangewezen doel is hier: het genoegen van anderen.

Een toilet, dat, hoewel smaakvol, zóó rijk is, dat alle gasten er door in de schaduw worden gesteld, is reeds een belemmering voor het vervullen van deze eerste voorwaarde.

De kleeren maken de vrouw... d. w. z. haar reputatie!

Als ge rondloopt met een knoop van uw mantel en een gaatje in uw kous en een handschoen waar een vingertop doorkijkt, dan zal men achter uw rug al spoedig uw man beklagen en het vermoeden uitspreken, „dat hij het óók wel niet gezellig zal hebben” en „dat het eten wel nooit op tijd klaar zal zijn” enz. enz.

Een volgende meening laat gemakshalve de voorwaardelijke wijs er uit en — weldra wordt gij algemeen bestempeld als een huisvrouw, „die den boel, den boel maar laat”. — Daar gaat uw reputatie!

Als je „buiten” gaat logeeren en ge loopt op hooggehakte lakschoentjes, dan zal men u uitlachen en zeggen, dat gij nu toch heelemaal niet weet, hoe het hoort, verbeéld je... enz.

Het meeste wat „men” zegt, is sterk overdreven. Maar even vaak heeft het een kern van waarheid. Men verlieze dus nimmer uit het oog, dat het begin van een onverdiend slechte reputatie maar al te dikwijls is te zoeken in... een verwaarloosd uiterlijk!



Zwart fluweelen mantel met petit gris afgezet en met appelgroene zijde gevoerd. Hierbij een japon van dezelfde kleur groene zijde met crepe georgette met gouddraad geborduurd.

Get meer visch!

Eerst de versheid, dan de kwaliteit en daarna de prijs, dat is de goede volgorde bij de beoordeeling van etenswaren, dus ook van visch.

De betere soorten visch, die sterk in trek zijn, als tong, tarbot, heilbot en zalm, zijn nog al duur, evenals de betere soorten vleesch, als biefstuk en haas.

In 't algemeen eten we van vleesch, dat we elken dag bij ons middagmaal wenschen te nuttigen, slechts kleine porties, n. l. 1 ons, hoogstens 1½ ons per persoon per dag.

Visch wordt echter in de meeste gezinnen slechts een- of tweemaal per week gegeten, doch dan heeft men een z. g. vischmaaltijd, d. w. z.: men eet visch, de rest is bijzaak.

Dus heeft men zich gewend om ongeveer ½ pond vischvleesch per persoon te eten, hetgeen óf komt omdat visch lang niet zoo een dagelijksch voedsel voor ons is, óf omdat visch gemakkelijker verteerbaar is dan vleesch en men er dus grootere porties van kan eten.

Hoe dit zij, men heeft hiermede rekening te houden, ook al omdat visch ongeveer ½ deel verliest aan kop, graten, vinnen en ingewanden. Doch in elk geval dient men dan toch te weten, dat wanneer men per persoon ½ pond vischvleesch zonder graat eet, men meer voedingswaarde heeft genoten dan wanneer men 1 of 1½ ons vleesch eet, want de voedingswaarde van visch en vleesch is even groot.

Om nu het eten van visch te bevorderen heeft de Gemeentelijke Vischvoorziening te Amsterdam de z. g. „Goedkoope-Vischdagen” ingesteld, welke hierop neerkomen.

Tweemaal per week, op Maandag- en Woensdagavond, worden in de meeste in Amsterdam verschijnende



Alleenspraak. — „Bespottelijk-idioot zooals die menschen er toch vroeger uitzagen!”

dagbladen, n. l. in het Handelsblad, De Telegraaf, De Courant, De Tijd, De Amstelbode, Het Volk, De Tribune en de Amsterdammer, speciaal lage prijzen aangekondigd van de meest bekende vischsoorten, als schelvisch, kabeljauw, schol, bot, makreel, paling enz.

Zoo nu en dan, als de prijzen het even toelaten, ook zelfs duurdere soorten als tarbot en tong.

Werd deze proef aanvankelijk ingesteld voor slechts een enkele vischsoort, gedurende een enkelen dag per week, thans worden reeds in elke advertentie 4 of 5 goedkoope soorten aangekondigd, in de zomermaanden in den regel vergezeld van Hollandsche maatjes-haring voor 5 cent per stuk, en telkens voor twee dagen, zoodat thans, practisch gesproken, reeds de geheele week, n. l. op Dinsdag en Woensdag (aangekondigd op Maandagavond) en op Donderdag en Vrijdag (aangekondigd op Woensdagavond), goedkoope visch te verkrijgen is.

De Vrijdag is speciaal als goedkoope-vischdag ingesteld ten behoeve van het Katholieke deel der bevolking. En deze vischdagen hebben succes. Het is ons bekend, dat het publiek er reeds de couranten op nakijkt, zoodat in deze goedkoope-vischdagen een middel is gevonden om het publiek te gewinnen aan een regelmatigige vraag en een regelmatig gebruik.

En daar moet het heen!

Onze vreemde woorden

Een a capella koor is meerstemmig gezongen muziek zonder instrumentale begeleiding.

A la Daumont bespannen — wil zeggen een rijtuig met vierspan en twee voorrijders.

Essai: proef, — geschreven verhandeling.

Ad interim: voorloopig, tijdelijk, tusschentijds.

Convocatie: oproeping voor een vergadering.



Eenvoudige japon van rose met zwart bedrukt fantasie-fluweel met kraagje, vest en manchetten van rose.

Dat komt er van!

Als gij midden op straat gaat liggen en gij wordt door een auto overreden, dan zegt iedereen: zie je wel, dat komt er van!

Ze dragen te kleine en te nauwe schoenen en dan begrijpen ze volstrekt niet, waarom ze zoo moe zijn en overal zoo'n pijn hebben...

Zij gaan weken achtereen te laat naar bed en dan beklagen zij zich, dat ze er uit zien als de traditioneele vaatdoek...

Zij geven zich volstrekt geen moeite om hartelijk, onderhoudend en aardig te zijn en dan verbazen zij er zich over, dat men niets van hen schijnt te moeten hebben...

Zij laten hun kleeren en hun zijden kousen overal slingeren en dan beklagen zij zich, dat ze „niets hebben om aan te doen”.

Zij zorgen niet voor hun teint en hun huid en dan geven zij de schuld aan... het klimaat!

Zij nemen zich in geen enkel opzicht in acht in tegenwoordigheid van hun kinderen en dan zeggen zij: Hoe komen die kinderen toch zoo onaardig en brutaal?!

Herhaaldelijk zullen zij hun beste vrienden speldeprikken toedienen, wel niet met opzet, maar toch... En dan zijn ze diep verontwaardigd, als de beste vrienden op een kwaden dag, zoo maar uit eigen beweging, afstand van dien eertitel doen.

Zij doen volstrekt niet hun uiterste best voor hun werk en dan zijn zij hoogst verongelijkt als een ander promotie maakt en hen voorbij streeft.

Zij doen dit alles en — nog véél meer en... dat komt er van!

Recept

Macaroni met ham en kaas.

Benodigd: 100 Gr. ham, 200 Gr. macaroni, ½ L. water, 5 Gr. zout, 100 Gr. kaas, 30 Gr. boter.

Bereiding: Breek de macaroni in stukjes, kook ze gaar in het water, met zout (½ uur). Rasp de kaas; snijd de ham, roer ze beide door de macaroni, doe er de helft van de boter bij, zorg dat de massa niet te droog is. Doe ze in een vuurvast schoteltje, bestrooi ze met paneermeel. Leg hier en daar een klontje boter. Bak het in den oven knappend (20 minuten).

Soep van karper. (Witte, 8 pers.).

Benodigd: 1 K. G. karper, 10 Gr. boter, 70 Gr. bloem, 1½ dL. melk, thijm, peterselie, witte peper, zout.

Bereiding: Maak de karper schoon, kook haar bijna gaar in 2 dL. water, peterselie, thijm en zout. Nagenoeg gaar zijnde, neemt men haar uit het vocht, doet de mooiste stukjes van de visch af, om later in de soep te doen en maakt gehaktballetjes van de overgebleven visch. Smelt 100 Gr. boter met 70 Gr. bloem, meng het aan met de melk, voeg 2 L. van het door een zeef gedane vischwater toe, laat het 10 min. doorkoken en doe de vischballetjes en stukjes visch zonder graat er bij.



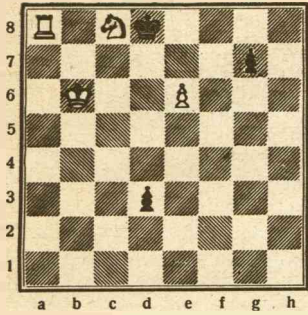
RUST EN GEZELLIGHEID

VERLANGEN WE VAN ONZE OMGEVING

VRAAGT U EENS HET OORDEEL VAN UW KENNISSEN OVER INRICHTINGEN DOOR ONS GELEVERD

Schaken.

PROBLEEM No. 114.
Van: F. M. Teed.



Wit begint en geeft in 3 zetten mat.
Stand: Wit (4) Kb6, Ta8, Pc8, pi.e6.
Zwart (3) Kd8, pi.d3, g7.

Oplissing no. 102 — Te1;
no. 103 — vervalt; no. 104 — Le6; no. 105 — Dh8.

De November-prijs werd ditmaal gewonnen door een landgenoot in den vreemde: J. Schipper, R. K. priester te Guntakal, Br.-Indië, met 74 p.

Wij wenschen Z. Eerw. geluk met dit resultaat en betrouwen het, dat Z. E. voorloopig niet meer in de gelegenheid is oplossingen in te zenden. Verder verkregen de heeren: Joh. Meijer, A'dam 71 p., A. Neijenhuis, Den Haag 65 p., G. A. Vughts Someren, 64 p., B. Ingerman, Amersfoort 63 p., C. de Leeuw, A'dam 62 p., A. J. v. d. Voort, R'dam 53 p., C. J. Poulis, R dam 51 p., P. Smit, Hilversum 37 p., R. v. d. Kolk, Zwolle 28 p., Ds. G. Brink, Oosterlittens 37 p., A. Visser, R'dam 19 p., A. Elbertse, Arnhem 5 p. — Correspondentie-adres: P. van 't Veer, Valkenboschkade 211, Den Haag.



De directeur van het Meteorologisch Instituut thuis.

KINDERLOOZE HUWELIJKEN.

Bij het echtscheidingsproces der toekomst
Zal de rechter vast beslissen, dat
Aan meneer de hond wordt toegewezen,
Aan mevrouw haar lieveling, de kat.

MENGBERG IN DROOG AMERIKA.

„Komt Willem op het podium,
Dan maakt hij elk... beschonken;
De Yank, schoon vrij van bier en rum,
Wordt dan van... vreuigde dronken.

Dammen.

Onze Oplossers-Wedstrijden.

Iedereen kan hieraan ten allen tijde deelnemen door het inzenden der oplossingen, uiterlijk binnen 10 dagen, aan Geo van Dam, „De Zonnestraal”, Baarn. Voor iedere goede oplossing wordt 1 punt toegekend, meer dan 1 punt per probleem wordt echter niet gegeven, tenzij dit erbij wordt vermeld. De volgende prijzen worden doorlopend beschikbaar gesteld: A. Een prijs van f 2.50, voor ieder, die achtereenvolgens 20 problemen goed oplost en B. Een prijs van f 2.50 voor ieder, die in totaal 50 problemen goed oplost, waarbij de punten, behaald in A., voor zoover daarmede géén prijs werd gewonnen, altijd geldig blijven voor groep B. Men leze de nadere bijzonderheden in ons nummer van 29 Dec. 1926.

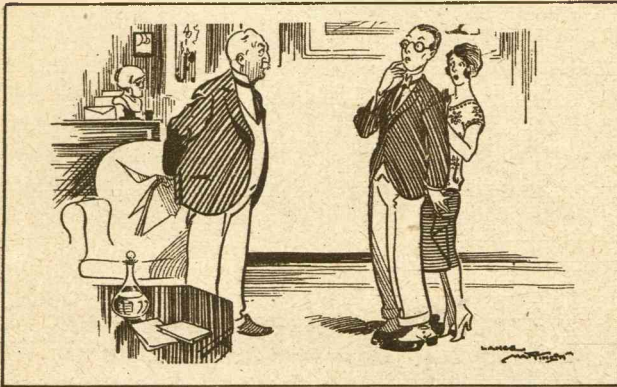
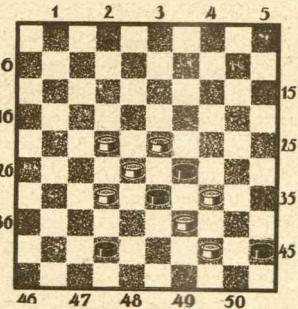
WEDSTRIJD - PROBLEEM
No. 137.

van Geo van Dam, Baarn.

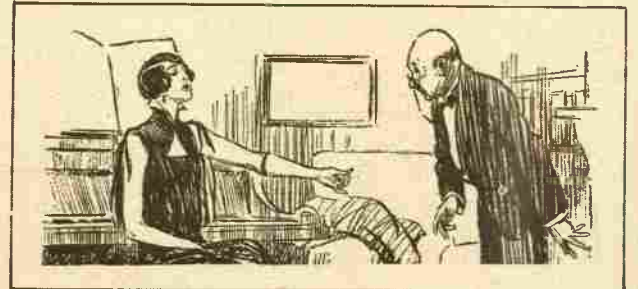
Zwart 4 schijven op 9, 33, 42 en 45. Wit 6 schijven op 22, 23, 28, 32, 34 en 44. Wit speelt en wint!

OPLOSSING No. 134.
(Van Dam.)

Diagramstand in cijfers was:
Zwart 8 schijven op 2, 9, 11, 13, 15, 18, 24 en 29. Wit 8 schijven op 20, 22, 27, 33, 35, 39, 43 en 48. Wit wint in dit geval feitelijk door één zet, een soort sleutelzet, nl. 35—30! en verder loopt alles op roltjes van „meerslag”, zwart nl. 29 × 49, wit 30 × 8, zwart 49 × 3, wit 22 × 4, zwart 3 × 43 en wit 48 × 39 wint!



Belastingontvanger (tot jongeman, die om de hand van zijn dochter heeft gevraagd): „Jongmensch, hoe kun jij in 's hemelsnaam mijn dochter onderhouden van het inkomen, dat je opgeeft?”



Zij (het engagement verbrekend): „Hier heb je je ring. Gelukkig, dat ik je tenminste geen haarlokken behoef terug te sturen...”

VOOR DE JEUGD

DE DIEF EN DE KALIEF.

EEN dief die ter dood veroordeeld was, werd voor den troon van den kalief geleid, omdat hij beweerde in het bezit te zijn van een geheim, waardoor hij boomen kon planten, die gouden vruchten droegen.

De kalief hoorde den man met verwondering aan, die hem verzocht met hem mee te gaan naar den stadsmuur, waar de dief hem het geheim zou ontsluiten.

Begeleid van zijn groot-vizier en andere grootwaardigheidsbekleeders volgde den kalief den dief, die tusschen twee gerechtsdienaars zijn schreden richtte naar den stadsmuur. Op een bepaalde plek aangekomen, bleef hij staan, murmelde eenige tooverspreuken en haalde toen plotseling uit een scheur in den ouden muur een klomp goud te voorschijn die hij waarschijnlijk gestolen en hier verborgen had. Dezen goudklomp legde hij in de hand van den kalief en zeide:

„Wijze kalief! Steek dezen klomp goud in de aarde en binnen weinige dagen zal hieruit een boom groeien, die schoone gouden vruchten draagt! Maar denk er wel aan: de hand die dezen goudklomp in de aarde begraaft, moet aan een man behooren, die nooit onrecht gedaan heeft.”



... en haalde toen plotseling een klomp goud te voorschijn.

De kalief woog den goudklomp in de hand dacht eenigen tijd na en sprak eindelijk:

„Ik herinner mij, dat ik in mijn jonge jaren, mijn vader, die mij zeer krap hield, eens geld ontnomen heb. Ik heb het hem later bekend en hem vergiffenis gevraagd; en deze daad is nu wel heel lang geleden voorgevallen, doch ik vrees, dat de tooverkracht niet werken zal, als ik den goudklomp begraaft.”

Hierop gaf hij den klomp goud aan zijn grootvizier en schatbewaarder, maar ook deze geraakte in verlegenheid en zeide:

„Ik ben mij wel is waar geen bijzondere schuld bewust, maar ik ontvang de belastingen en tolgeden en sta aan vele verzoeken bloot. Daarom is het best mogelijk dat ik soms meer genomen heb, dan mij toekwam.”

De kalief gaf toen het goud aan zijn legeraanvoerder, doch ook deze weigerde het aan te nemen, zeggende:

„Ik ontvang al het geld dat moet dienen om aan mijn soldaten hun soldij te betalen. Hoe licht kan ik geen fout gemaakt hebben en hun minder hebben uitbetaald dan hun toekwam.”

Ten einde raad wendde de kalief zich tot den hoogepriester en zei: „Gij, eerwaarde heer, zult als geestelijke wel reine handen hebben.”

Doch ook de hoogepriester nam het goud niet aan en stotterde:

„Door mijn handen gaan de gelden die door de gelovigen worden geofferd. Ik moet mij bij de afrekening op mijn priesters verlaten en ik weet niet of niet een van

hen oneerlijk geweest is. Door hun schuld heb ik wellicht iets gedaan, dat niet eerlijk was.”

Nu wendde de kalief zich tot den dief en vroeg hem: „Wat weet jij hiertegen nu te zeggen?”

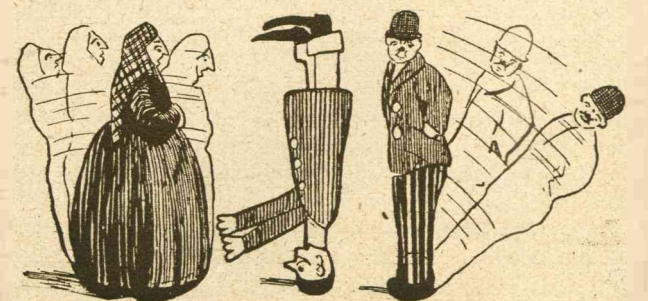
„Wijze kalief!” antwoordde de dief, „als het rechtvaardig toegaat, moeten wij alle vijf gehangen worden, want geen van ons is eerlijk.”

„Dat zie ik,” lachte de kalief, „en ook dat jij een handige schelm bent. Daarom wordt je straf je kwijtgescholden. Maak dat je weg komt!”

Het duikelaartje en... hoe het gemaakt wordt.

Het duikelaartje is een kleine figuur, uit licht hout of nog beter uit vlierpit gesneden, die wij gemakkelijk zelf kunnen maken en die meestal slechts uit het bovenlijf bestaat en dus geen beenen heeft. Bij zulk een figuur ligt het zwaartepunt ongeveer in het midden van de borst. Wij zullen haar echter voor ons doel een ander zwaartepunt geven, dat niet in overeenstemming is met haar natuur. Daarom lijmen wij er de helft van een in het midden doorgesneden looden kogel onderin vast. Het zwaartepunt wordt daardoor zeer ver naar beneden, bijna aan den ondersten rand van het figuurtje verplaatst. In welken stand wij het poppetje nu ook neerleggen, steeds zal het zich zóó trachten te plaatsen, dat zijn zwaartepunt dicht boven het punt komt te liggen, waarop het staat, dus dicht boven het ondersteuningspunt. In elken anderen stand bevindt het zich dus in labiel of onstandvastig evenwicht, want het zwaartepunt moet naar beneden; slechts, als het rechtop staat, is het in stabiel of standvastig evenwicht. Het is er net zoo mee als met een ei, dat we zoo plaatsen, dat zijn overlansche as loodrecht staat, het zal dan steeds omvallen, tot het den stand van zijn stabiel evenwicht gevonden heeft. Men vindt in de winkels de duikelaartjes meestal te koop zonder beenen; volgens onderstaande afbeelding kan men ze echter ook gemakkelijk daaraan helpen.

OOM TOM.



Duikelaartjes, die op hun hoofd en ook wel op hun voeten staan.



De kalief hoorde den man met verwondering aan.